УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
ГРУДЕНЬ
№12 (239)

ДОБРОМИЛЬ – 400 років

Свячення – о. Андрея Павлишина, ЧСВВ й о.д. Луіса Велтера в монастирі св. Онуфрія (Львів) – 4 листопада 2012 р.Б

Добромиль – 400 років

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

МІСІЯ «МІСІОНАРЯ»

Слава Ісусу Христу!

Щиросердечно вітаю вас, дорогі читачі нашого василіянського часопису «Місіонар»! Як дуже влучно зазначив у своєму вступному слові до попереднього числа о. Корнилій Яремак, наше життя – це постійний рух і зміна. Час – це Божий дар, даний людині для сповнення своєї місії – втілення Божих задумів у світі; а з іншого боку – виклик для людини, який змушує відкинути лінивість і байдужість, ставати до праці та йти вперед.

Місяцем груднем закінчується 2012 календарний рік. Поріг, який ми готуємося переступити з Новим Роком – це, без сумніву, нагода зробити висновки про пережитий шматок життя, а також приготуватися до всього, що чекає нас за тим порогом. З превеликої Божої ласки й завдяки таємничому Його провидінню для мене кінець цього року стає початком нового служіння у редакції часопису «Місонар». Розумію, наскільки важливе значення має друкована місія – видання й розповсюдження релігійної літератури – для поширення Божого Слова з метою спасіння людських душ. Завдання «Місіонаря» – це участь у місії самого Христа-Месії, який з волі Отця небесного «прийшов шукати і спасти те, що загинуло» (Лк.19,10). Стоячи вже зовсім поруч Новонародженого Дитятка у яслах разом Пречистою Дівою і святим Йосифом, варто переосмислити значення великої місії Христа для кожного із нас, а разом з тим по-новому подивитися на свою участь у цій місії, зокрема через журнал «Місіонар».

Пригадую себе ще у шкільні роки, коли одного разу мені потрапив до рук черговий номер «Місіонаря», де я знайшов чудову статтю про Крехівський новіціят і монаше життя. З того часу в моїй душі сталася світла переміна. Ясною свічкою промовляв голос Божий у тиші спраглої душі, який кликав мене до монашого життя. Звичайно, Всемогутній Господь міг це зробити якось по-іншому, але відкрився мені саме через простий «Місіонар». Я безмежно вдячний Богові за цю нагоду йти разом із Христом, з іншими членами редколегії «Місіонаря» і нести спасительну місію до кожного із вас, дорогі читачі, у ваші родини, у ваш дім, щоб через духовне слово Господь міг завітати до вашого серця і наповнити його миром, любов'ю і благословенням.

Сьогодні висловлюю щиру вдячність о. Корнилію Яремаку, попередньому головному редактору, а також усім тим, які клопіткою працею трудилися й підтримували цю прадавню василіянську традицію. Водночас усвідомлюю, що не буде так легко дорівнятися до моїх попередників, велетнів духа і слова у цій справі, місіонерів, таких як отці Василій Зінько та Йосафат Воротняк. Але Божа благодать доповнює те, що не вистачає простій обмеженій людині, Його сила проявляється в безсиллі. Тому щиро надіюся на милість Божу та, звичайно, на підтримку редколегії, а також на вас, любі читачі, що «Місіонар» стане віконцем, через яке проллються промені Божої любові та милосердя на кожного із вас.

Заохочую вас бути активними в місії Христа, щоб Його превелика жертва любові на хресті не була даремна, а народжувала нових учнів, апостолів, справжніх дітей Божих для зросту Божого Царства в людських серцях. Чекаємо на ваші листи з цікавими статтями, особистими переживаннями чи просто висловами подяки Богові та святим за отримані ласки. Також просимо детальніше вказувати, за які саме ласки ви дякуєте. Це має велике значення для успіху нашої місії. Поручаю всіх вас любові Найсвятішого Серця Ісуса та віддаю під материнський покров Непорочного Серця Марії. Нехай благословить вас Господь! ■

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ІВАНА с. 6

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 8

МАТИ МОНІКА ПОЛЯНСЬКА, ЧСВВ: ІСКРА МУЖНОСТІ Й ВІРИ с. 12

РІЗДВЯНИЙ ПІСТ с. 14

ЯК УНИКНУТИ ГРІХА? с. 15

26 ПРЕКРАСНИХ ЛІНІЙОК с. 15

ДІАЛОГ ПРО АБОРТИ: 10 САМОВИПРАВДАНЬ І 10 ЗАПЕРЕЧЕНЬ с. 16

З ІСТОРІЇ ОДНОГО ХРАМУ с. 21

СВЯТКУВАННЯ 400-ЛІТТЯ МОНАСТИРЯ В ДОБРОМИЛІ с. 24

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ЛЬВОВІ с. 26

VIVAT, ALMA MATER!: 10 РОКІВ ВАСИЛІЯНСЬКОМУ ІНСТИТУТУ В БРЮХОВИЧАХ с. 27

СВЯТО 400-ЛІТТЯ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ с. 28

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ с. 42

ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЯ АНАСТАСІЯ УЗОРІШИТЕЛЬНИЦЯ с. 43

с. 24

с. 26

с. 27

Читайте у «Місіонарику»

ДВОЄ ДРУЗІВ с. 30

РАНА ПОТРЕБУЄ СПОКОЮ с. 31

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ с. 32

ТРИ СИНИ с. 35

МАНДРІВКА КРЕХІВСЬКИМ ЛІСОМ с. 36

ВЕСЕЛИНКИ с. 39

КРОСВОРД с. 40

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2013 РІК с. 44

ПОКРОВИТЕЛІ НА 2013 РІК с. 45

13 ТИЖНІВ МІСІЙ НА ГАЛИЧИНІ с. 46

УТВЕРДИТИ У ВІРІ с. 48

ВИФЛЕЄМСЬКА НІЧ с. 53

СВЯТИЙ МИКОЛАЮ, НА ВКРАЇНУ ЗАВІТАЙ с. 57

НЕСПОКІЙНЕ СЕРЦЕ МАТЕРІ с. 58

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 64

КРОСВОРД с. 66

с. 16

Місіонарчик

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото: бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

На обкладинці – Добромиль – 400 років.

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.11.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ІВАНА

Філіпе Фернандес РАМОС
(Переклад з іспанської: о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ)

Продовження, початок у ч. 9 за 2012р.Б.

4. Композиція четвертого Євангелія

Це Євангеліє представляє набагато більшу внутрішню єдність та згуртованість у порівнянні із синоптиками. Даний факт, проте, не має на меті показати, що цей твір було складено за один раз й одним автором. Маємо чіткі ознаки того, що проходив процес «компонування». Щоб підкреслити найважливіше: Йо.14,31 має своє логічне продовження в Йо.18,1. Це означає, що між двома текстами відкритий простір, щоб вставити Йо.15-17. Природний порядок Йо.4-7 був би наступний: 4.6.5.7 – проблема, яку бачили вже віддавна. Йо.21 – це явний додаток до вже завершеного Євангелія, як про це свідчить, серед іншого, попереднє завершення, що міститься в Йо.20,30-наст. Це означає, що було багато осіб, які спричинилися до написання даного твору.

Це надзвичайно складне питання. Найбільш підхожий підхід до того, що відбулося, розрізняє три основні моменти у його композиції: перед написанням самого Євангелія, яке маємо тепер, існувало писання, первісне Євангеліє, дуже подібне до синоптиків, і те, що складається зі слів і діл Ісуса. Дане писання представляє Ісуса як сповіщеного Месію, на зразок Мойсея (Втор.18,15-наст.); Він був сином Йосифа з Назарету (Йо.1,45-наст.; 6,42), без божественних претензій по відношенню до Його особи (багато Його так сприймали і не могли повірити, збагнути, що Він Син Божий).

Це перше писання було глибоко опрацьоване євангелистом. До нього належать великі промови та дискусії. Все те, що представляє Ісуса як Відкупителя, посланого Отцем, Сина Чоловічого... А також описані в первісному Євангелію діла були опрацьовані євангелистом в цьому напрямку. Використовував, звичайно, Його вчення та діла як основу для свого роздумування. Правильна відповідь для такого Ісуса – це віра і любов. Це представлення, настільки «піднесене», створило великі проблеми як для внутрішнього рівня, внутрі спільноти, так і для зовнішнього, у його відношенню з юдейськими провідниками.

Історично-культурні обставини стали необхідними для остаточного редагування, яке повинно було розставити всі крапки над «і» в певних питаннях, як наприклад, повна дійсність втілення, реалізм Євхаристії і смерть Христа, конкретна відповідь віруючого перед ненавистю світу і т.д.

5. Характеристики і ключі читання

Твір Івана – доктинальне писання у формі Євангелія. Його перший намір – навчання, оповідання. Друге служить першому, тобто, оповідання є повчальним, має доктинальний характер (зодягнене в доктинальне тіло). Це означає, що особливе зацікавлення цього твору богословського, а не історичного характеру. У ньому чуда є знаками; дискурси – не стільки промови Ісуса, як промови про Ісуса. Його зацікавлення завжди христологічне; розповіді не говорять про проблеми, які існували під час Ісусового життя: закон, субота, чиста і нечиста їжа... але мають на меті представити Ісуса як посланого Отцем... Центральною темою доктрини не є Боже Царство, але інші категорії, що представляють цю ж реальність: правда, життя, світло, час (світ), що настає...

Також літературні ресурси мають свої шляхи: євангелист вдається до нерозуміння, як педагогічного методу для того, щоб подати додаткові пояснення зі сторони Ісуса; навмисне залишає розпливчасті сцени: що сталося з Никодимом або самарянкою, чи греками, що бажали бачити Ісуса? В цей спосіб усувається їхній епізодичиний характер і поміщується в богословське та представницьке поле. Деколи слова або фрази мають подвійне, а то й множинне значення, якого надає їм євангелист, тому що одне уточнює і доповнює інше. У згадуванні та описі осіб дуже часто він намагається представити більше їхню репрезентативність або функціональність, ніж їхню суто особисту реальність.

6. Основні тенденції

Щоб мати поняття про якийсь твір, потрібно ознайомитися з його тенденціями та метою. У даному випадку відкриваємо наступні:

– Анти-Хрестителева тенденція: учні Івана Хрестителя переоцінювали особу свого вчителя, кажучи про нього все те, що наше Євангеліє заперечує: не був світлом, ані Месією, ані пророком, ані чоловіком, ані не зробив якогось знаку... (Мт.1,6-8.15; 1,19-наст.; 3,27-30; 5,33-35; 10,41). Євангелист розставляє крапки над «і»: Хреститель був предтечею Ісуса, і, перш за все, Його правдивим свідком.

– Антигностична тенденція: єресь ґностицизму заперечувала будь-який зв'язок між світом часу і світом Божим, із нижнім світом (чистилищем) та світом людини. Згідно із ґностичним вченням, християнське твердження "Ісус є Сином Божим" заперечувало правдиве втілення, смерть та Євхаристію. А навіть більше, для ґностиків Ісус був «посередником», яким послуговувався небесний Христос, щоби звістити людині об'явлене пізнання або пізнання (знання, ґнозу) про спасіння. Небесний Христос «використовував» Ісуса, починаючи від хрещення у Йордані аж до страждання, під час якого покинув Його. Перед такою тенденцією наше Євангеліє наполягає, більше від будь-якого іншого новозавітнього документу, на трьох принципових пунктах, які ґностиків роблять несумісними з християнською вірою: втілення (Йо.1,14), смерть (Йо.19,17-41) та Євхаристія (Йо.6,51б-58).

– Антиюдейська тенденція: ця тенденція представлена в дискусіях Ісуса з юдеями, які заперечували те, що Ісус говорив про себе. Найкращий приклад маємо у 6 та 8 главах. У рішеннях – юдейський декрет про відлучення християн від синагоги (Йо.9,22; 12,42; 16,2). У дистанціюванні, що випливає зі способу представлення євангелиста: «юдейське» святкування пасхи (Йо.6,4; 12,1; 13,1), що є замінена християнською пасхою. В образах та висловлюваннях, які представляють Церкву як новий Ізраїль (виноградина і гілки, пастух і стадо, сини Божі... привласнюючи в цей спосіб дещо з того, що юдеї вважали їхнім виключним правом). У представленні ворогів Ісуса: це не книжники і фарисеї, а юдеї, провідники народу, але не юдейський народ.

– Тенденції десакралізації: не говоримо «антицерковна тенденція», а десакралізація. Мається на увазі магічну концепцію щодо святих Таїнств. Зауважуємо, що наголошуться на трьох текстах, які приймали виключно за сакраментальні: що відносилися до Хрещення (Йо.3,3.5), Євхаристії (6,51б-58) та двох разом (Йо.19,34). Євангелист у всьому контексті наголошує на необхідності віри аж до такого ступеня, що кожний повинен розуміти достатньо чітко, що таїнства без віри нічого не вартують. Звичайно, що євангелист приймає таїнства, але представляє певні застереження щодо способу їхнього служіння. Ті ж самі застереження представляє щодо концепції «учня». Вже в той час існували тенденції ототожнювати учнів із групою Дванадцяти Апостолів. Про це згадується лише два рази в нашому Євангелію (Йо.6,67 та 20,24).■

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

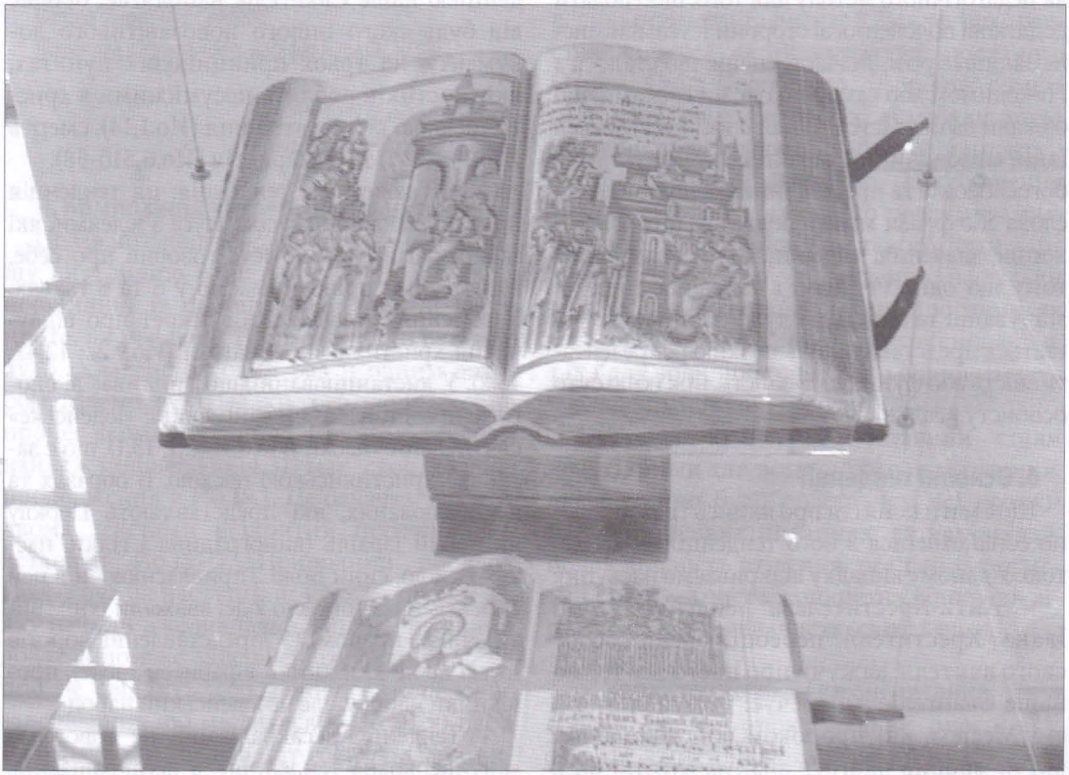

ієромонах Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Продовження, початок у ч.1-9 за 2012 р.Б.

Після спогадування хорів святих священик бере кадило і, тричі обкаджуючи святе Тіло і Кров Ісуса Христа, виголошує – «особливо за пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу Богородицю і приснодіву Марію». Тоді ієрей передає кадильницю диякону, який обкаджує престол з трьох інших сторін, при цьому спогадуючи померлих.

Ці спогадування й поминання святих, живих і померлих, є в «Чинопоженнях Апостольських» (кн.8;гл.12;ч.13), в Літургії Якова й інших вчителів перших часів християнства. Святий Кирило Єрусалимський говорить про це так: «потім ще згадуємо раніш померлих отців, єпископів і всіх померлих…» Такі поминання бувають під час проскомидії і на завершення освячення, бо так завжди спогадували святих, живих і померлих. Ціллю жертви Христової на хресті було відкуплення людського роду, цю саму ціль продовжує євхаристійна Жертва. В давніх часах тут ще відчитували диптихи (від давньогрецького δίπτυχος – подвійний, складений удвічі): у Давній Греції так спочатку називали вкриту воском дощечку, на якій писали. Це були

так звані записні книжки, що являли собою дві дерев'яні, кістяні або металеві дощечки, з'єднані одна з одною; для записів призначалися внутрішні сторони складня, зовнішні ж сторони могли покриватися різного роду прикрасами. Згодом словом диптих стали називати списки імен, що поминалися під час літургії в стародавній Церкві. Подібні книжки могли містити додаткові аркуші й тоді вони називалися триптихами (τρίπτυχα), пентаптихами (πεντάπτυχα) і т.д., або й узагалі поліптихами (πολύπτυχα). Диптихи – це імена живих і померлих (тому і двоє), які складали цілі довгі списки.

Згадки про диптихи безпосередньо містить Святе Письмо, в якому апостол Павло повчає Тимотея: «Передусім, отже, благаю, щоб відбувалися прохання, молитви, благання, подяки за всіх людей, за царів і за всіх тих, що стоять при владі, щоб нам тихо та спокійно вести життя з усією побожністю та пристойністю. Це добре й приємне в очах нашого Спаса Бога, який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди» (1Тим.2,1-4).

По виголосі ієрея хор починає співати «Достойно є воістину величати блаженную Тебе, Богородицю, всеблаженну, і пренепорочну, і Матір Бога нашого». Ці слова молитви вказують, що Пресвята Богородиця гідна похвали, як і те, що немає більш блаженної людини на землі, як Матір Ісуса Христа, яка породила правдивого Бога. Пренепорочну – вказує на те, що Марія завжди Діва, що вона непорочно зачала і по народженні Сина надалі залишилась Дівою. «…Чеснішу від Херувимів і незрівнянно славнішу від Серафимів, що без зотління Бога Слово породила, сущу Богородицю, Тебе величаємо». Ця частина стиха пригадує нам, що небесні сили не могли споглядати на Бога, вони прикривались – «Над ним стояли серафими. Кожен мав по шість крил: двома закривав собі кожен обличчя, двома закривав ноги, а двома – літав» (Іс.6,2), а Богородиця носила Його у своєму лоні, тому вона вища і славніша від них.

Цю пісню написав святий Косма, єпископ Маюнський, який жив у VIII ст., і вона є однією з багатьох його пам'яток. У свята Господські та Богородичні, як і в деякі посвяття, замість пісні «Достойно…» може співатись також ірмос із заспівом празника. Під час Великого Посту співаються пісні святого Івана Дамаскина.

Ірмос (з грецької εἱρμός – зв'язок, сплетіння, ланка, пісня) у візантійських гімнах строфа, яка з'єднує біблійну пісню із християнськими гімнами іншого віршування, встановлюючи для них метрику наспіву на біблійну тематику. В VII ст., після появи канонів Ірмосом називали перший тропар кожної пісні канону. Ірмологійний спів, монодія – традиційний християнський духовний спів в Україні. Ірмос – це перша строфа в кожній з дев'яти пісень канону, в якій прославляються священні події або особи. Музично ірмоси підкоряються системі восьмиголосся.

Ірмос служить зразком і по наспіву, і по ритмічній будові для тропарів: в тропарі повинно бути стільки ж строф і такої ж довжини, і стільки ж музичних рядків, як в ірмосі. На недільному каноні хвалебні ірмоси чергуються в кожному гласі з молитовно-скорботними ірмосами. Хвалебні ірмоси охоплюють всю систему християнського віровчення і говорять про сотворення світу (переважно ірмос третій), Втілення Сина Божого (в основному 4, іноді 4 і 5, іноді і 3), про Церкву (3 або 4). Через образи пісень пророків Ісаї та Йони ірмоси висловлюють прагнення душі до світла Христового, в шостому ірмосі містяться молитви про позбавлення від гріховної безодні і страждань. Ірмоси 1, 7 і 8 присвя-

чені також подіям Старого Завіту. 9 ірмос у всіх канонах прославляє Богоматір. Богослужбові збірники ірмосів відомі з глибокої давнини, вони носять назву Ірмологій, або Ірмологіон.

Ірмологіон – це книга, збірник ірмосів, давньоукраїнських гімнів літургійної відправи. Походить з Візантії, близько X століття. Ірмологіон повного складу містить близько 1050 ірмосів.

У Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського зберігається Ірмологіон, написаний у 1596-1601 роках на території Західного Поділля. Книга має 325 паперових аркушів. Вона написана півуставом чіткого, виразного малюнка з елементами скоропису. Оздоблена дев'ятьма рослинними заставками із своєрідними народними мотивами (квіти, бутони і листя, подані в розрізі і поділені поперечними смугами).

Хор величаво співає, а священик в цей момент творить тиху молитву: «За святого Йоана, пророка, предтечу і хрестителя, за святих славних і всехвальних апостолів, за святого (ім'я), що його пам'ять сьогодні вшановуємо, і за всіх Святих Твоїх, молитвами їх навідай нас, Боже. Пом'яни і всіх померлих в надії воскресіння життя вічного (і поминає померлих поіменно). І упокой їх, де світить світло лиця твого». Як бачимо

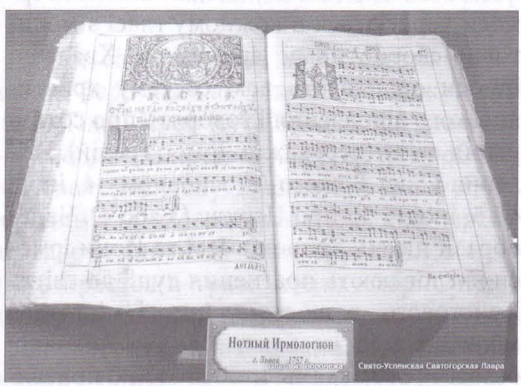

з цієї частини молитви, священик святих і померлих поминає, молячись тихо, а Богородицю – голосно визнавши, що вказує на велике її почитання і вшановування як цариці всіх святих. При поминанні Богоматері священик і диякон також кадять престол, що є ознакою того, що молитва є сердечною, з глибини людського серця. З великого числа святих в небі Церква вирізняє Марію-Богородицю, св. Йоана Хрестителя, який був предтечею Ісуса Христа; апостолів, які голосили Христову науку по всьому світі.

Такий порядок молінь встановлений Церквою ще від давніх християнських часів і є подячним – «благодарственне». Цим складається подяка Богу, що благоволив наших померлих взяти на вічний відпочинок до себе, і вони тепер також моляться за нас (святі): «...молитвами їх навідай нас, Боже». Святий Кирило Єрусалимський пише, що «поминали всіх патріярхів, пророків, апостолів, мучеників, щоби Бог молитвами і заступництвом їх прийняв і нашу молитву». Священик приносить цю жертву за всіх, що будь-коли померли, які вірили у воскресіння мертвих. «І упокой їх, де світить світло лиця твого...» – подібна згадка є в Старому Завіті, коли Юда Макавейський приніс жертву за померлих, які порушили закон Мойсея, взявши недозволене: «Тесані подоби їхніх богів попалиш вогнем, не зазіхатимеш на срібло й золото, що на них, і не братимеш собі, щоб не потрапити в пастку, бо це гидота перед Господом, Богом твоїм» (Втор.7,25). А тоді чітко стверджує: «Він зібрав, з кожного поголовно, зо 2000 драхм сріблом, і послав їх у Єрусалим, щоб принести жертву за гріх; тим вельми гарним та благородним вчинком він виявив, що мав на думці воскресіння, бо якби він не надіявся, що поляглі встануть (з мертвих), зайвим і смішним було

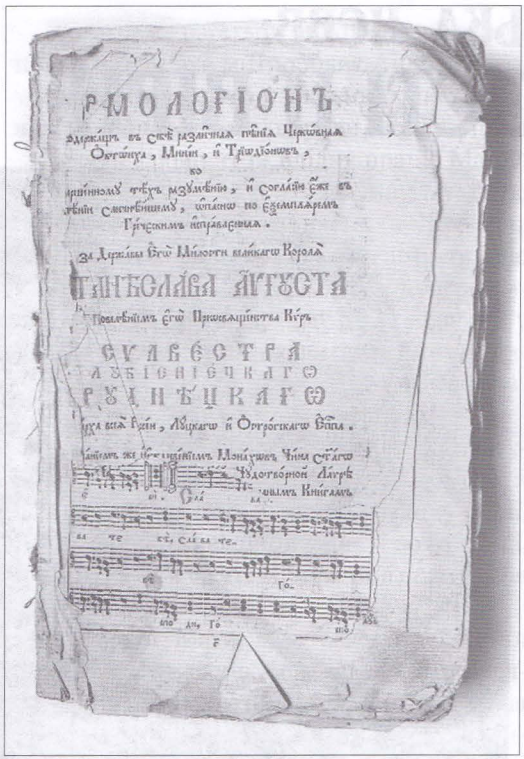
РМОЛОГІОНЪ

б молитися за мертвих» (2Мак.12,39). Про подібні речі говорить і Новий Завіт. Апостол Павло молиться за померлого Онисифа: «Хай Господь дасть йому знайти милосердя в той день» (2Тим.1,18).

Про те, що потрібно молитись за померлих, говорить й Іван Злотоустий: «самі апостоли установили в Церкві Христовій поминати померлих».

Далі текст літургії говорить: «Ще молимо Тебе, пом'яни, Господи, все єпископство православне, що право правлять слово Твоєї істини, все пресвітерство, у Христі дияконство, і ввесь священичий чин». Церква поминає ієрархію, щоб Бог беріг їх від неправдивого вчення, але щоб була збережена правдива наука Христова.

«Ще приносимо Тобі цю духовну службу за вселенну, за святу католицьку й апостольську Церкву, за тих, що в чистоті і чеснім житті перебувають, за богобережений народ наш, правління і все військо. Дай їм, Господи, мирне царство, щоб і ми в спокою їх тихе й сумирне життя пожили в усякому благочесті й чистоті». Як бачимо, далі відбувається поминання цілої Христової Церкви, Містичного Тіла Христового, де ставиться наголос: «за святу католицьку». Назва походить від грецького слова catholikos (Καθολικος), що означає «соборний», «загальний», «всесвітній». У такому значенні цей термін вживав святий Ігнатій Богоносець 115 року, а в 381 році на Першому Константинопольському соборі в доповнення Нікейського символу віри даний термін став одним із чотирьох визначальних для Церкви – так, згідно з цим символом Церква вважається «єдиною, святою, соборною (Καθολικὴν) і апостольською». Апостольською, бо зберегла правдиву віру від апостолів Христових, що прийняли її від самого Господа нашого Ісуса Христа і передали своїм наступникам.

«За тих, що в чистоті і чеснім житті перебувають». Тут вся Церква молиться за тих християн, які зберігають закон Божий і ведуть праведне, святе християнське життя. Жити таким життям досить важко, тому Церква молиться за цих людей, щоб Господь допоміг їм своєю ласкою витримати в своєму починанні.

«За богобережений народ наш, правління і все військо». Народ Божий свідомий того, що він не витримає без допомоги Божої. Він не зможе привселюдно і вільно славити Бога без мудрого правителя, адже раніше було переслідування християн з боку правителя і війська, тому народ молиться за них і просить, як і за самого себе: «щоб і ми в спокою їх тихе й сумирне життя пожили в усякому благочесті й чистоті». ■

(Далі буде)

МАТИ МОНІКА ПОЛЯНСЬКА, ЧСВВ: ІСКРА МУЖНОСТІ Й ВІРИ

підготувала Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК
(за матеріалами архіву сестер Василіянок)

Вірні Католицької Церкви вступили у Рік Віри, який буде тривати до листопада 2013 року. А чи часто ми роздумуємо над вірою апостолів, перших християн, Отців Церкви? Чи знаємо мучеників, ісповідників віри нашого краю, які жили і працювали на Україні?

Українська Греко-Католицька Церква як Церква-Мучениця XX століття дала світові приклад мужності і вірності Богові. Гортаючи сторінки минулих літ, зустрічаємося з яскравими особистостями, які, незважаючи на війни, переслідування, тортури і смерть, залишилися вірними Христові.

Таким прикладом є Мати Моніка Марія Полянська, ЧСВВ, ігуменя Підмихайлівського монастиря. Подвиг її життя ще мало відомий широкому загалу, але зараз триває процес беатифікації, що веде до проголошення її блаженною.

Марія народилася в 1885 році на Івано-Франківщині в сім'ї священика – отця Миколи Теодоровича. Родина була надзвичайно побожною. Кожного ранку сім'я і домашня прислуга вставали о 5 годині, спільно молилися і йшли на Божественну Літургію, під час якої приступали до Святого Причастя. Батько і мати дбали про належне виховання своїх сімох дітей, недаремно усі вони пішли на службу Богові. Троє дочок стали монахинями василіянками, а четверо синів – священиками.

Марія вступила до Словітського монастиря і, не зважаючи на вищу освіту, захотіла стати «домашньою» сестрою. На той час у жіночих монастирях був поділ сестер на «хорових» (освічених) і «домашніх» (тих, що вели домашнє господарство). Моніка, відчуваючи потребу в упокоренні, тиші й молитві, спочатку займалася важкою фізичною роботою. Бачачи духовну працю, організаційні здібності, веселу і лагідну вдачу сестри Моніки, її було переведено до «хорових» сестер, а потім, у 1917 році, з благословення митрополита Андрея Шептицького, обрано настоятелькою Словітського монастиря.

За часів ігуменства Матері Моніки в монастирі був порядок і дисципліна, Мати була справедливою і вимогливою, за що її любили і поважали. Сестер вона заохочувала посвячуватися Богові та віддано служити ближньому.

Впродовж багатьох років її духовним провідником був митрополит Андрей Шептицький, якому вона у численних листах довіряла найпотаємніші пориви свого серця.

Бачачи здібності та плідну працю Матері Моніки, у 1927 році її призначили Ігуменею монастиря сестер василіянок в Журавно. Саме приміщення монастиря потребувало великого ремонту і не там не було перспектив для проживання, тому дім продали й у 1930 році купили землю в селі Підмихайлівці на Івано-Франківщині, де й почалася розбудова нового великого монастиря.

У 1933 році Мати Моніка зреклася ігуменства і з дозволу вищої церковної влади стала затворницею. Її замурували у келії, залишивши два віконця: одне – до каплиці, щоб приймати Святе Причастя, а друге – для отримання скромної їжі.

В затворі Мати вела аскетичне життя лише кілька місяців, бо з наказу отця Климентія Шептицького вийшла і прийняла уряд ігумені Підмихайлівського монастиря. «Я нічого не хочу, – писала Мати Моніка, – лише, щоб у тому монастирі Пресвята Тройця була вповні прославлена і зродилось багато святих».

Як ігуменя, Мати Моніка була дуже активною, чуйною до потреб інших. Дбала про освіту молоді, готувала подарунки для дітей, випікала тістечка, щоб пригощати інших. Хоч основною працею Підмихайлівського монастиря був сиротинець, Мати Моніка співпрацювала з місцевою «Просвітою» і «Союзом Українок», спільно з ними готувала святкування з нагоди українських національних свят.

Маючи милосердя і співчуття до потребуючих, Мати у важкі воєнні часи давала людям з села добре оплачувану роботу в монастирі, допомагала пораненим воякам ОУН-УПА, переховувала євреїв.

За активну працю і служіння своєму народові радянський режим заарештував

її 27 листопада 1945 року. Два роки Мати Моніка провела в Станіславівській (Івано-Франківській) тюрмі, де пережила 25 допитів за перших півроку. Очевидці згадували, що Мати Моніку садили в такий бокс, де не можна було поворухнутися, а їй на голову капала вода. Це був один з найважчих видів тортур.

21 червня 1947 року їй було винесено вирок – вісім років позбавлення волі. 62-річна Ігуменя, вже на той час хвора, товарним вагоном була вивезен а в табір Дубравлаг (Мордовська АРСР, поселення Явас).

Але й на чужині вона не покладала рук, вела активну духовну працю, підтримувала і допомагала ув'язненим. Наглядачі називали її праведною людиною, а самі засуджені кликали мамою.

26 грудня 1951 року Мати Моніка Полянська померла від недуги, коли йшла на пошту отримувати посилку. Могилу Матері Моніки не вдалося знайти, хоча була організована експедиція в Мордовію, на цвинтар, де вона похоронена. У 2009 році в Підмихайлівцях відбулося поховання капсули із землею, яку набрали з табірного цвинтаря в селі Парца в Мордовії.

На сьогодні істориками, сестрами василіянками зібрано та опрацьовано детальну інформацію про життя і смерть Матері Моніки Полянської, особа якої для нас, людей XXI століття, є прикладом мужності, віри, прикладом вірності Христові. ■

РІЗДВЯНИЙ ПІСТ

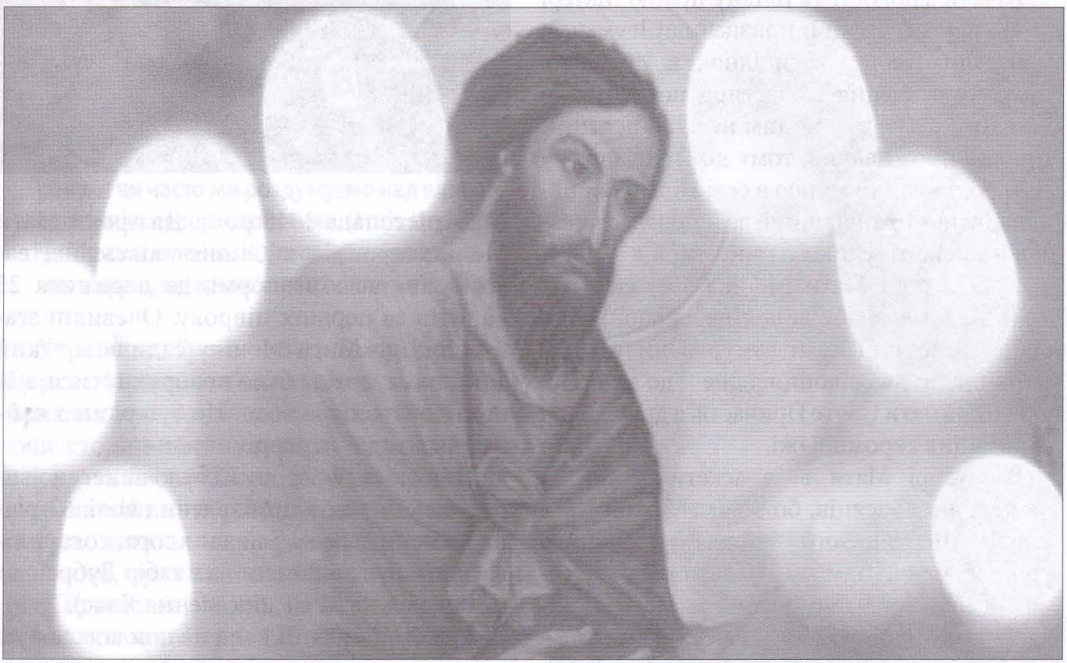

Цей піст має ще назву «Пилипівка», тому що він починається наступного дня після полієлейного празника святого апостола Пилипа (27 листопада). Подібно, як під час Великого посту та двох літніх постів – Петрівки та Спасівки – у різдвяному пості заборонені гучні забави, весілля тощо.

Однак, зауважмо, що немає заборони на уділення святої Тайни Подружжя, зокрема тим, які вже живуть на віру або живуть разом, як кажуть, чекаючи на те, поки мине піст. Якщо гучної забави не справляти, то вінчатися можна і під час посту.

У чому ще полягає суть Різдвяного посту? Свята Церква закликає своїх вірних утримуватися від м'ясних страв у всі п'ятниці, а хто ще може, то й у понеділок і середу, хоча у ці дні християни не зобов'язані постити.

Свята Церква також закликає, щоб під час різдвяного посту, тобто часу підготовки до свята Різдва Христового, всі християни більше звертали увагу на свій духовний зріст, навернення. Усі християни повинні приступити до святої Тайни Покаяння та частіше приймати святе Причастя, взаємно примиритися, практикувати діла милосердя і принести своїми добрими ділами Богу честь.

Таким чином вірні зроблять теплі яселка для Христа Господа, народження якого молитовним способом кожного року святкуємо в цей час. У нашому народі є звичай вже перед Різдвом Христовим колядувати, зокрема під час останнього тижня різдвяного посту. ■

ЯК УНИКНУТИ ГРІХА?

1. Потрібно уникати всіх випадків, що спонукають до гріха, різних місць, осіб, речей, які можуть нас спокушати і навіювати нам гріховні бажання.
2. Необхідно постійно пам'ятати про смерть, Суд, Воскресіння, майбутнє життя.
3. Якомога частіше згадувати про всюдиприсутність Божу, роздумувати про Божі благодіяння, особливо про життя Господа нашого Ісуса Христа на землі, Його страждання та смерть, і взагалі – про головні істини християнської віри.
4. Щиросердечна молитва та часте звернення до Господа Ісуса Христа дуже допомагають стриматися від гріха.
5. Необхідно бути уважними до себе, стежити за своїми почуттями, бажаннями та вчинками.
6. Якомога частіше приходити до Святої Сповіді та достойно приймати Святі Тайни.
7. Не пропускати богослужінь та читати духовні книги.
8. Частіше провадити бесіди на благочестиві теми й уникати пустопорожніх розмов.
9. Постійно у вільний від богослужінь час займатися корисною справою, щоб не байдикувати.

Отож пам'ятаймо, що потрібно робити християнину, щоб уникнути гріха – це молитися, працювати та постійно бути уважними до себе.

Боже, допоможи нам у цьому!

26 ПРЕКРАСНИХ ЛІНІЙОК

1. Давай Богові те, що праве – не те, що ліве.
2. Людська дорога веде до безнадійного кінця – Божа дорога веде до безконечної надії.
3. Багато клякання буде утримувати у доброму стоянні.
4. Той, хто клякає перед Богом, може встоятися перед будь-ким.
5. У реченні життя диявол може бути комою, але ніколи не дозволяй йому бути крапкою.
6. Ніколи не став знак запитання, коли Бог ставить крапку.
7. Чи ти ходиш з лицем, похиленим від тягарів життя? Прийди до церкви випростатись.
8. Коли молишся, не давай Богові інструкцій – просто дай звіт з обов'язків.
9. Не чекай на шістьох міцних мужів, щоб тебе привели в церкву.
10. Ми не змінюємо Божого послання – Його послання змінює нас.
11. Входити до церкви можна під умовою – молитися.
12. Коли Бог наказує, Він підтримує.
13. ПОПЕРЕДЖЕННЯ: Контакт із Сином може запобігти опікам.
14. Плануй наперед – коли Ной будував ковчег, зливи не було.
15. Більшість людей бажають служити Богові, але тільки як порадники.
16. Страждання від загнивання правди? Віднови своє знання Святого Письма.
17. Вправляйся щоденно – крокуй з Господом.
18. Ніколи не бери диявола пасажиром – він завжди захоче керма.
19. Ніщо так не руйнує правди, як її розтягування.
20. Співчуття важко віддати геть, бо воно завжди повертається.
21. Той, хто тебе дратує, тобою панує.
22. Хвилювання є темною кімнатою, в якій можуть проявитися негативи.
23. Поступися сатані на сантиметр, і він стане паном.
24. Так будь рибалкою людей – ти можеш спіймати їх, і Він буде очищати їх.
25. Бог не покликає фахівців, Він чинить фахівцями покликаних.
26. Читай Святе Письмо – це буде страшити і проганяти пекло з тебе.

ДІАЛОГ ПРО АБОРТИ:
10 самовиправдань і 10 заперечень

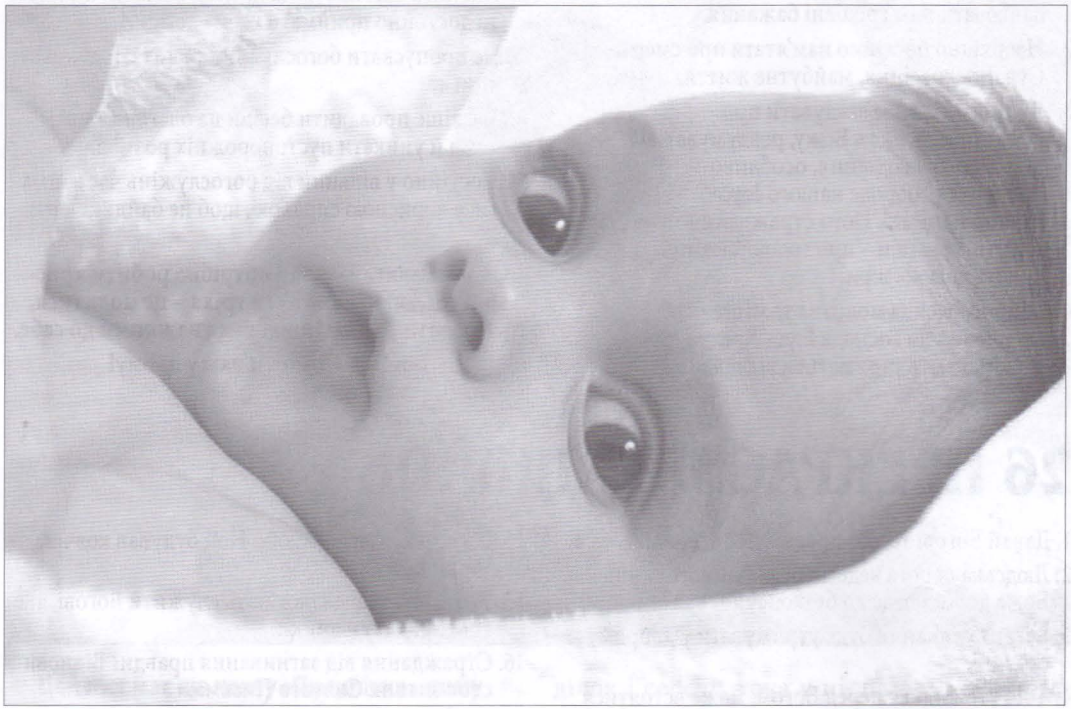

о. Феогност ПУШКОВ
для «УНІАН-Релігії»

У Верховній Раді України 12 березня зареєстрований законопроект № 10170, ініційований народним депутатом від фракції БЮТБ, про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заборони штучного переривання вагітності (абортів).

Законопроектом пропонується заборонити аборти. Проводити операції зі штучного переривання вагітності, згідно із законопроектом, можна буде лише в тих випадках, якщо вагітна страждає туберкульозом, діабетом, важкими захворюваннями, в тому числі – онкологічними; якщо вагітна не досягла 16 років; знаходиться в місцях позбавлення волі; вже має п'ятьох дітей; а також у разі смерті чоловіка або інвалідності вже наявної дитини.

Кандидат богослов'я священноігумен Феогност Пушков представляє 10 самовиправдань жінок, які вчинили аборт, і 10 заперечень проти законодавчої заборони абортів.

10 САМОВИПРАВДАНЬ ТИХ, ХТО ЗРОБИВ АБОРТ

1. ***Сьогодні це законне право в нашій державі, багато ним користуються.***

На жаль, закони людського суспільства не завжди благі, обґрунтовані і гуманні. А інший раз виявляються і прямо руйнівними для суспільства. Легалізація гей-руху і наркотиків в Голландії вже приносить свої суїцидальні плоди. Чи варто нам вибирати найгірше, а не найкраще з законів?

2. Мене змусили члени моєї сім'ї і зовнішні обставини.

Більшість вчинених у світі злочинів скоюються «під тиском обставин». Тільки маніяки і психічно хворі люди скоюють злочин через одне лише почуття непереборного потягу до самого злочину. Всі інші – більш-менш психічно здорові люди – здійснюючи злочин, «розуміють, що творять». Чи означає це, що такі злочини не повинні каратися в нашому суспільстві? Чи означає це, що ізолювати від суспільства необхідно лише тих злочинців, які заявляють: «мені подобається творити зло»? А тих, які говорять, що вони цього не хотіли, але їх «примусили» – чи слід негайно відпускати на волю?

3. Чому я не вправі розпоряджатися своїм тілом?

Своїм тілом розпоряджатися ти вправі, а ось життям іншого суб'єкта людського роду – не маєш права. Те, що з моменту зачаття і до народження він живе в нутрі матері, не робить її повноправною господинею його життя. Так і після пологів дитина ще не знаходить самостійності, але живе виключно турботами матері. Чи означає це, що він все ще «частина матері своєї, і вона може його знищити»?

4. Навіщо плодити злидні?

Планувати свою сім'ю треба до зачаття. Відносно ж злиднів – ну, якщо хтось вважає себе вправі вбивати дитину лише тому, що вона житиме в злиднях, то чому б не піти далі цим шляхом і не відстоювати право «заможних громадян» на ліквідацію тих, хто живе в злиднях? Приректи на злидні – не так страшно, як приректи на смерть. Навіть жебрак має право жити. І хоче жити! Натовпи жебраків – тому пряме підтвердження.

5. Винне суспільство, що змусило мене, а не я. Адже у мене не було виходу.

Винен завжди той, хто скоює злочин. Навіть якщо це з примусу. Якщо в руку людини вбивці кладуть автомат і змушують стріляти в дітей чи сусідів, у людини є право залишитися людиною ціною власного життя. Приклади Другої світової війни це наочно підтверджують: не всі ті, кого змушували вбивати – піддалися цьому тиску. Це не знімає провини з суспільства, з членів сім'ї. Але не зменшує і провину самого злочинця. Так, що вихід завжди є. І диктує його совість і любов! Якщо вони є – людина не зламається, а якщо їх немає – людина опуститься нижче худоби.

6. Яке вам діло до моїх дітей?

Твої діти – люди, і людська гідність спонукає мене захищати твоїх беззахисних дітей, яких ти вирішила знищити, користуючись злочинними нормами сучасного законодавства.

7. У мене є інші діти, і я не в силах вигодувати й виховати більше.

Твоя ситуація не виправдовує дітовбивства. Народи і здай в притулок. Не забирай життя, яке вже виникло. Люди – не грядка з редискою, щоб «прополювати непотрібні сходи». Кожне людське життя має свою неповторну цінність.

8. Я завагітніла, я маю право і вбити.

Чудово! Але щоб бути послідовною, ти

повинна вимагати закріплення за тобою цього права не тільки до пологів, але й після, і до самої твоєї смерті. Так, це логічно випливає з атеїстичного твердження, що життя дають батьки. Не розумію, чому тоді ти згодна вважати злочинним вбивство дитини після пологів? Адже вона, по суті, залишається такою ж людиною, якою була за кілька хвилин до пологів. Та й надалі: ти дала життя дитині, і раптом зубожіла, усвідомила, що прогодувати його не в змозі – чому ж ти не вбиваєш його? Ти ж вважаєш, що це право за тим, хто зачав це життя. Релігія каже, що життя дає Бог. Ти із цим не згодна. Ти вважаєш, що життя дають виключно батьки, значить, вони повинні мати право забирати його будь-який час, а не тільки до пологів. А тут якесь дивне «обмеження батьківських прав»? А раптом передумає після пологів? А раптом дитина тобі не сподобається, коли подорослішає? Чому б не «виправити помилку»?

9. Ну, так повелося в суспільстві, що дозволяють припиняти життя плода тільки до народження.

Тобто, по суті, ти була б згодна скористатися цим правом і після? З суспільством все зрозуміло: наше суспільство оцінює все через призму громадянина. Коли суспільство приймає дитину, воно заявляє на нього свої права й обмежує твої. Але в суті то дитини нічого не змінюється. З народженням змінюється її статус, а не природа!

10. Нас вчили, що це ще не людина.

Ще Люїс зазначив, що у людей часто слова втрачають сенс і перетворюються на порожні звуки. Завдяки постійним спробам визначити невизначене, слово «людина» в нашому суспільстві перетворилося на порожній звук. У законодавчій базі людина – це громадянин суспільства. А що він представляє собою по суті – це закону не цікаво. Проблема в тому, що термін «людина» кожен став визначати по-своєму. Поняття «нелюдь» заперечує за його носієм людську гідність, тобто суспільство піддає його остракізму. Але позбавляє це нелюда людської природи? Та ж сама проблема є і тут: поняття «особистості» стали визначати світські філософи «від вітру своєї голови». Юнг визначив особистість як сукупність властивостей, що виявляються у громадянина в суспільстві. Інші філософи та мислителі вважали, що людина є сукупність розумових функцій, а тому говорити про суб'єкта поза суспільством або позбавленого розуму, як про людину – безглуздо. Деякі «філософи» відкрили двері гітлеризму: діти з синдромами Дауна або «Мауглі» оголошуються тільки зовні «схожими на людину, але людьми не є». Не дивно, що при такому розкладі заперечується людська гідність і за дитиною в утробі матері. Готові ви йти цим шляхом і віддати визначення «людини» на відкуп всяким «вільним і незалежним мислителям»? Чи впевнені, що завтра вони не поставлять («філософськи обґрунтувавши») під сумнів і вашу людяність? Або хотіли б мати якийсь твердий базис під своїм існуванням? В такому випадку вам якраз доведеться стати на грунт точної науки: поняття «людини» визначає тільки генетика. Те, що визначається генетично як людина – людиною є. Генетика ж давно засвідчила, що з перших секунд зачаття йдеться про виникнення і розвиток нової особини людського роду.

10 ЗАПЕРЕЧЕНЬ ПРОТИ ЗАКОНОДАВЧОЇ ЗАБОРОНИ АБОРТІВ

Оскільки з першої частини нашого диптиха ми бачили, що аборт на будь-якій стадії від зачаття є безсумнівним людиновбивством, ми розглянемо заперечення,

які висловлюють уже ті, хто, хоча й визнають, що аборт є вбивством, однак, всупереч здоровому глузду і логіці, не є прихильниками його законодавчої заборони.

1. Все одно будуть робити...

Будь-який закон, що обмежує злочинний напрям людської волі, порушували, порушують, і будуть порушувати. Чи означає це, що слід зовсім скасувати наше законодавство, Кримінальний кодекс і випустити всіх, хто утримується у в'язницях?

2. Спочатку потрібно створити умови життя, тоді й аборти можна буде забороняти.

Ідеальних умов життя не буває ніколи. Наш світ не ідеальний. Однак, вбивство є гріхом. І це безумовно за будь-яких економічних, соціальних, політичних режимів. З іншого боку, поняття «благополуччя» завжди відносне. Зовні благополучні громадяни в СРСР втопили країну в крові своїх дітей, тому що «благополуччя» вимагало певної програми життя, в яку не вписувалися діти (або вписувалися в дуже обмеженій кількості). Тоді як в найбільш «неблагополучних» країнах «третього світу» народжуваність була на найвищому рівні. Вся проблема впирається не в добробут, а в запити споживача. Досить стримати останні – і питання «контролю народжуваності» буде знято в принципі.

3. Потрібно переконувати, а не забороняти.

Пропоную порадникам застосувати цей принцип щодо покарання злодіїв, корупціонерів, насильників і вбивць: замінити тюремне обмеження їх свободи умовляннями «більше так не робити». Особливо, якщо злочин буде вчинено проти самих цих порадників чи проти членів їхніх сімей. Ось коли автори цієї поради нададуть нам статистичні свідчення, мовляв, «розмова з 50-ма кілерами принесла 100% позитивний результат», тоді й ми погодимося, що цим шляхом варто йти переважно, не вдаючись до репресивних і каральних методів. Але поки ми бачимо, що більшість реальних і потенційних злочинців утримує тільки страх покарання. До того ж «погані приклади – заразливі», а тому повинні бути строго заборонені в суспільстві, що формується на моральному фундаменті. Хвороби (в тому числі й моральні) заразні, а ось здоров'я, на жаль – ні.

4. Це дасть зайвий привід законникам зловживати законом: винні уникнуть покарання, а сядуть у в'язницю «стрілочники».

Так існують в нашому недосконалому суспільстві всі закони. Що ж, через це їх слід скасувати? Через те, що трапляються помилкові звинувачення у вбивстві, чи слід скасувати переслідування убивць за законом?

5. Заборона аборту – це релігійна, а не світська норма.

Всі світські норми етики народилися з релігійних норм. Взагалі, сама постановка етичної норми – акт релігії, а не світського права й не науки. Яка наука може навчити нас цінувати в людині її серце, її душу, її особистість? З природи це не випливає. Це – етичні норми, продиктовані релігійним принципом ставлення до людини та світу. Як тільки визначати межу етичного і неетичного стали філософія, політика, економіка і взагалі все, що завгодно, крім релігії – самі етичні норми позбулися своєї безумовності, свого фундаменту. І ми бачимо, як «філософія» епохи постмодернізму з легкістю розкидала всі об'єктивні норми, залишаючи їх на особистий роз-

суд кожного. Але якщо так піде далі, незабаром «переглянуть» не тільки цінності сім'ї, статевої дефініції (що вже фактично зроблено), а й межі поняття особистості (а ми бачимо, що в сучасній «філософії» це вже намічено – деякі «вчені та мислителі» вважають, ніби людина втрачає свою людяність у комі, при захворюваннях мозку і психіки, що фактично відкриває двері гітлеризму). На підставі чого будується «світська етика»? На підставі думки натовпу? Сумнівна цінність! Особливо в епоху після краху всіх авторитетів, коли не знайдеш двох громадян, які мислять однаково. З іншого боку, якщо ми вважаємо себе людьми і розумними й моральним істотами, то, визнавши безперечним факт генетичного й антропологічного висновку, розуміючи, що аборт є людиновбивством – ми просто зобов'язані заборонити його (незалежно від релігійності чи безрелігійності нашого суспільства).

6. Поняття «особистості» сформульовано мовою релігійної філософії, а не науки. На розсуд носіїв першої і слід віднести ставлення до аборту як до вбивства.

Поняття «особистості» – так, а ось поняття «людина» – це якраз сфера науки. Тому що межу людського визначає генетика, а не філософія. Генетично ж ми бачимо, що з самих перших секунд від зачаття розвивається вже не частина організму матері, але новий суб'єкт людського роду. Відповідно, закон повинен враховувати дані науки, а не думки мислителів – у першу чергу генетики й антропології. Розуміючи, що генетика й антропологія тут згодні з релігією, наш закон може піти по одному з двох шляхів: або стане оберігати те, що затвердила релігія і підтвердила наука, або в основу своїх норм покладе щось сумнівне і те, що зовсім не має цінності (свавілля натовпу, думка оточуючих і т.п.). У першому випадку закон буде дійсно гуманним, бо буде оберігати особистість людини, не «починаючи з такої-то фази буття», а з самого виникнення цієї самої нової людської особини. Зважившись же йти другим шляхом, наш закон продемонструє свою нелюдяність.

7. Будуть кримінальні аборти «у бабусь».

Будуть! Як і переслідування убивць і злодіїв говорить нам про те, що і злодії, і вбивці будуть існувати в нашому суспільстві. Легалізувати їх?

8. Багаті і заможні будуть їздити закордон – в ті країни, де аборти дозволені.

І це буде. І зараз «багаті і заможні» їздять закордон для наркоторгівлі та інших злочинів. Здорове суспільство зі здоровими законами має відловлювати таких громадян і передавати через суд каральній дисципліні.

9. Загострить наші взаємини із зовнішніми сусідами.

Ну, якщо сусіди то й річ, що намагаються розкласти наш народ зсередини – вони цим нашим рішенням щодо зміцнення морального здоров'я в суспільстві будуть незадоволені. А якщо це сусіди добрі, вони порадіють за нас. Так кого із сусідів ми повинні радувати – ворогів, чи друзів?

10. Це «вийде боком» з якою-небудь іншого боку.

Будь-яке переслідування злочину виходить державі і суспільству «боком», так як злочинний світ теж не дрімає. Це не привід «скласти зброю» і чекати, коли злочинці досягнуть своєї низької мети. ■

З ІСТОРІЇ ОДНОГО ХРАМУ

Мар'ян СЛІПАК

Подібно до людини, кожний храм має свою біографію. В одних вона коротка і менш цікава, в інших довга і насичена різноманітними важливими подіями. До числа останніх цілком заслужено можна віднести церкву в селі Мшана Городоцького району на Львівщині. Детальна історія зайняла б чимало місця, тому варто зупинитися хоча б на деяких фактах з минувшини храму.

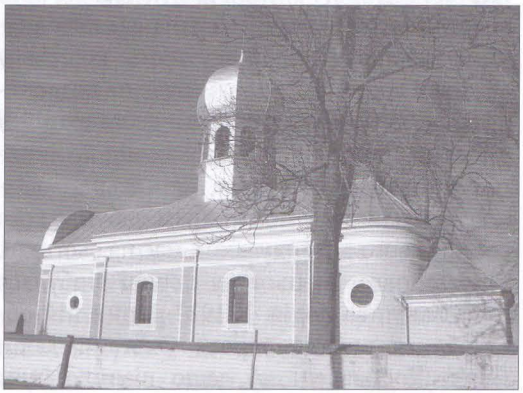

Церква Введення в Храм Пресвятої Богородиці була збудована у 1799 році на кошти графині Анни Шептицької, вдови по Симону Шептицькому, який доводився рідним братом митрополита Льва Шептицького.

Згідно переказів, ясновельможна пані особисто принесла у подолі багато монет і висипала їх на місці закладання фундаменту майбутнього храму. Графиня Шептицька не скупилася на святиню й у підсумку на околиці села виріс новий мурований храм із трьома куполами, покритими бляхою і ґонтовим дахом. Був він споруджений у так званому «йосифінському» стилі. На жаль, прізвище архітектора загубилося у віках. Однак, з огляду на соціальний статус Анни Шептицької, це мав бути досвідчений архітектор з добре відомим ім'ям. Так, наприклад, палац в сусідніх Мальчицях, в якому проживала графиня, проектував славнозвісний Ян де Вітте. У випадку з мшанською церквою очевидно, мала місце аналогічна ситуація. Зате достеменно відомо, що розписував церкву Лука Долинський, один з найвизначніших українських живописців другої половини XVIII – першої чверті XIX століття. Освятив новий храм старенький парох о. Іван Крижанівський, який душпастирював у Мшані загалом понад півстоліття. Він і став першим настоятелем церкви Введення в Храм Пресвятої Богородиці.

Завдяки щедрості фундаторки мшанський храм став найкрасивішим з-поміж усіх довколишніх. Своїми куполами він возвеличувався над сільськими стріхами. Селяни по праву пишалися новою церквою та раділи, немов діти, щедрому дарунку графині. Ясновельможна пані також залишилася задоволена роботою будівничих. Новозбудований храм настільки вразив Анну Шептицьку, що вона висловила бажання, щоб по смерті бути похованою у крипті церкви. Не виключено, що з самого початку церква планувалася також як усипальниця фундаторки. Очевидно, були ще якісь причини, що змусили Анну Шептицьку з великої кількості маєтків обрати саме Мшану. В жовтні 1818 року на 82 році життя вона померла і була похована в крипті храму.

Впродовж багатьох років церква була місцем духовного зібрання місцевих селян. Змінювалися парохи і парафіяни, розпадалися одні держави, утворювалися інші, проходили цілі епохи, а мшанська церква непохитно стояла на своєму місці, радо зустрічаючи усіх тих, хто йшов до неї з добрими намірами.

Двадцяте століття виявилося менш прихильним до храму. Спочатку буремні роки Першої світової і українсько-польської війн зробили свою справу. Церква зазнала значних пошкоджень. Відсутність коштів у місцевої громади тривалий час не дозволяла в повному об'ємі провести реставраційні роботи. Лише у 1929-30 роках під керівництвом пароха о. Лукіяна Січинського вдалося здійснити ремонт і храм набув такого зовнішнього вигляду, який має на сьогодні.

Незадовго до цього у церкві відбулася одна важлива подія. У 1922 році в ній обвінчалися внучка пароха Ольга Федак і Євген Коновалець. А дещо пізніше інша внучка, Софія Федак, одружилася з Андрієм Мельником. А загалом храм відвідало чимало визначних постатей. Це, зокрема, митрополити Сильвестр Сембратович та Андрей Шептицький, владика Іван Бучко, архимандрит Климентій Шептицький, ціла низка інших визначних духовних осіб, катакомбних священиків. Побували у церкві також Іван Франко, Лев Лепкий, Катря Гриневичева, Степан Федак, Роман Шухевич та багато інших.

Ще важчі роки довелося пережити церкві в період панування комуністичної влади. Доходило навіть до застосування зброї. За свідченням старожилів, в підземелля храму було кинуто гранату. Енкаведисти вважали, що там можуть переховуватися повстанці.

Особливо важливу роль в житті УГКЦ судилося відіграти храму в середині XX ст. Після так званого Львівського собору, влаштованого комуністичним режимом у березні 1946 року, церква Введення в Храм Пресвятої Богородиці деякий час мала статус головного храму підпільної УГКЦ, тобто замінила Собор святого Юра, який на той час перейшов у власність РПЦ. Це було зумовлено тим, що настоятелем храму був о. Микола Хмільовський. У ці складні часи він виконував також обов'язки Глави Катакомбної Церкви. Так тривало аж до липня 1947 року, коли церква була закрита органами влади. Про ці нюанси знала лише обмежена кількість людей. Навіть каральні органи зі своєю широко розгалуженою мережею сексотів й гадки не мали про те, що діялося в стінах, на перший погляд, звичайної сільської церкви під самим Львовом.

Навесні 1950 року, у зв'язку з арештом о. Миколи Хмільовського, церкву було пограбовано. Та, не зважаючи на жорстокий атеїстичний режим і репресії, церква не була обділена увагою мшанців, не стояла пусткою. Станом на початок 70-х років нелегальні богослужіння у Мшані вже стали звичною справою. Звістка про діючу церкву ширилася серед греко-католиків далеко за межами села. Спочатку під мурами, а згодом всередині церкви вірні УГКЦ нелегально збиралися і відправляли Богослужіння. На великі церковні свята їх чисельність часто доходила до тисячі осіб. В цей час церква у Мшані виконувала роль консолідуючого фактора, що об'єднував греко-католиків у боротьбі проти комуністичної влади та її шкідливої ідеології. Вона залишалася духовним джерелом, у якому всі бажаючі черпали наснагу, віру в перемогу здорового глузду та відновлення УГКЦ. А найбільше спричинилися до цього отці – Євстахій Смаль, Василь Кавацiв, Роман Єсип та ряд інших катакомбних душпастирів.

У ці непрості роки мшанці зважилися на нечувану річ – ремонт храму. Вони вистелили плиткою підлогу, провели електрику. Скільки потрібно було мати віри і відваги, щоби взятися за такий великий об'єм роботи, до того ж виконувати все потайки, щоби зайвий раз не провокувати місцеву владу?! Готуючись у 1978 році до храмового празника, парафіяни належним чином прикрасили церкву. Купили килими, вишили рушники та обруси, придбали церковні речі, зокрема нову монстранцію.

Свято пройшло дуже величаво, при великій кількості людей. А вже за кілька днів дала про себе чути влада. Вона черговий раз організувала масштабне пограбування із залученням великої кількості міліціонерів та застосуванням грубої фізичної сили і собак. Людей, які кинулися захищати храм, було жорстоко побито, а найактивніших арештовано. Все награбоване майно вивезли до Городка і знищили.

Деякий час, щоб унеможливлювати нелегальні богослужіння, церкву використовували як склад кінескопів. Висловлювалися навіть припущення, щоб розібрати її і тим самим покласти край надокучливій греко-католицькій спільноті Мшани, яка завдавала головного болю владним органам різних рівнів, починаючи від місцевих і закінчуючи центральними, у Москві. Та з Божої волі сталося все з точністю до навпаки. Розвалилася «імперія зла», а церква Введення в храм Пресвятої Богородиці залишилася неушкодженою.

Не менш драматичним виявився кінець 80-х років. Церква стала ареною гострого протистояння між двома конфесіями, кожна з яких висловлювала свої права на храм. Врешті-решт у 1990 році на законних підставах храм було повернуто греко-католицькій громаді Мшани. В умовах незалежної України в історії церкви розпочався новий період, який відкрив нові перспективи перед місцевою громадою.

Окрім історії, щире зацікавлення викликає також архітектура церкви. Ще на підході до храму у вічі впадає її неповторність. Незабутнє враження справляє дивовижний купол. За формою він нагадує повітряну кулю, яка, здається, ось-ось підніметься і полетить у небесну височінь. Сьогодні важко собі уявити церкву без «повітряного» купола. Він чинить неординарним мшанський храм, змушує милуватися його простими, але довершеними формами. Цікаво, що купол не має сигнатурки, який є у переважної більшості церков. Ця ніби-то дрібниця, також виокремлює мшанський храм з великої кількості інших.

Іншою цікавинкою місцевого храму є його хори. Вони розташовані в середній частині храму, а не при вході, як це буває зазвичай. Важко збагнути, чим керувався архітектор, приймаючи таке рішення. Можливо, частина храму була добудована пізніше, а може, так було задумано з самого початку. Як би там не було, від цього храм лише виграв – він набув оригінальності і сприймається зовсім по-іншому. Ще багато інших цікавих речей можна побачити при спогляданні архітектури церкви.

Сьогодні храм потребує повномасштабного ремонту. Навіть короткий огляд подій, пов'язаний з історією храму, змушує з усією відповідальністю поставитися до цієї проблеми. Тому важливим завданням є проведення саме реставраційних робіт з дотриманням усіх відповідних вимог. Необхідно зберегти первісний вигляд храму з усіма його особливостями, не вносячи жодної новизни. Хоча лунають окремі пропозиції про осучаснення храму і запровадження нововведень, які, на превеликий жаль, спотворили вже не один храм. Такі думки не фахові й тому їх реалізація є цілковитим абсурдом, адже завдає непоправної шкоди сакральній спадщині. Видається також цілком логічним пошук і відновлення первісного настінного розпису, що суттєво збільшило б історико-культурну цінність храму.

В час відродження духовності храм привертає все більшу увагу зі сторони великої кількості людей. Вони приїжджають, щоб на власні очі побачити святиню, яка відіграла особливо важливу роль в житті УГКЦ та житті окремих видатних релігійних і громадсько-політичних діячів. ■

СВЯТКУВАННЯ 400-ЛІТТЯ МОНАСТИРЯ В ДОБРОМИЛІ

о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ
Провінційний секретар

Добромильський монастир святкує 400-ліття. 1612 року два монахи, Анастасій та Йоіл, втікаючи від татарської небезпеки, оселились в добромильських лісах, а вже за рік місцеві землеволодільці Ґербурти надали обителі фундаційну грамоту. 400 літ відтоді – це роки слави й занепаду, нищення й відродження.

Славний своїми відпустами, у XVIII ст. монастир став духовним осередком на довколишніх теренах, а згодом, наприкінці наступного століття, з добромильської обителі почалося оновлення українського чернецтва – реформа, за яку з благословення Святішого Отця Лева XIII взялися єзуїти. Вони впорядкували й оновили тогочасне василіянське чернецтво. Вже тоді, 1882 року, ця реформа викликала бурю в суспільстві: чи, бува, не станеться златинщення нашої Церкви, чи не прийшли єзуїти, щоб сполонізувати наш люд?

Якщо сьогодні святкуємо 130-ту річницю Добромильської реформи, а не

добромильського експерименту, якщо заносимо Богові молитви за прославу в небі Митрополита Андрея, одного з перших «зреформованих» у Добромилі, маємо визнати: з віддаленого, часом забутого Добромиля почалася нова, світла сторінка в житті Церкви й народу. Відроджене монашество стало знаряддям в Божих руках, щоб зберегти Церкву в буревіях XX століття.

Після років радянського запустіння, коли монастир перетворили на психоневрологічний інтернат, а в храмі зробили клуб і склад, Добромильська обитель помалу відроджується. Знов чути у храмі молитовний спів, знову сходяться сюди богомольці.

18 листопада цього року – незабутній для Добромиля день. Вперше сюди завітав Глава і Отець Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук. Урочисту Божественну Літургію з ним співслужили Владики Ярослав Приріз, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, та Іриней Білик, Канонік Папської базиліки Санта Марія Маджоре в Римі, Протоархимандрит Василіянського Чину о. Ґенезій Віомар, Протоігумени Провінцій Найсвятішого Спасителя та святого Миколая в Україні о. Пантелеймон Саламаха і о. Павло Райчинець та ще багато священиків, як василіян, так і з-поміж єпархіального клиру. Оригінальним співом урочистість супроводжував хор василіянських семінаристів з Брюхович під орудою п. Романа Дзундзи.

В проповіді на євангельську тему про дочку Яіра та кровоточиву жінку Блаженніший Святослав наголосив на Божій присутності між людьми і на відповіді віри, яку люди дають Богові, коли «торкаються» його, як кровоточива жінка. А Бог має силу спинити всі людські кровотечі – витягнути з усіх гріховних упадків. Глава нашої Церкви особливу увагу звернув на чернецтво. Відзначивши щедрі плоди Добромильської реформи, закликав ченців і черниць бути знаком Божої присутності серед народу, тими, хто допомагає ближнім торкнутися Христа, насамперед там, де про Нього так мало знають – на місійних територіях.

По Літургії довго лунали в храмі подяки й многоліття, вдячні василіяни подарували Блаженнішому велику ікону його покровителя, святого князя Святослава, а ще василіянські друковані видання, між якими й і часопис «Місіонар» та, безперечно, найкращий за останній час український пісенник «Калинова пісня». Відтак усі вийшли на подвір'я, де перед церквою Владики благословили пам'ятний хрест.

400 і 130 років. Не так уже й багато. Ще кілька років тому були між нами ті, що особисто пам'ятали перших вихідців з реформованого Добромиля. А все ж, це історія – час, який збіг, та не безслідно. З пам'ятним хрестом на подвір'ї входить Добромильська обитель в свою п'яту сотню літ. Будуть ще, певно, нові ювілейні хрести й пам'ятні дошки, а між ними – наше життя. Чи зуміємо наповнити його свідченням віри?.. ■

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ЛЬВОВІ

У Свято-Онуфріївському монастирі у Львові 4 листопада відбулись священичі свячення о. Андрея Павлишина, ЧСВВ і дияконські свячення д. Луїса Велтера, ЧСВВ, ченця Аргентинської Провінції.

Таїнство священства уділив екзарх Одесько-Кримський владика Василій Івасюк. Під час час літургії владика Василь наголосив на важливості покликання до священства і монашества. За це він подякував батькам, бо саме вони плекають Божі покликання, саме в християнській родині народжуються працівники Божого виноградника. Кир Василій наголосив також на служінні священика, який повинен завжди бути готовим до служіння і жертви, складаючи на вівтар Божий рясні плоди своєї праці і святості.

Після святої Літургії високопреподобний отець Пантелеймон Саламаха, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя Чину Святого Василія Великого склав подяку владиці за теплі слова і повчання. До слів Протоігумена приєднався новоієрей Андрей, що провів паралель з митрополитом Андреєм Шептицьким. В ці дні у 1944 році Львів прощався з митрополитом Андреєм. Тепер у Львові до праці стають нові ієреї, яким відкривається простір для служіння в Божому винограднику, в якому буде потрібно рясно сіяти слова святого Євангелія. Це той шлях, на який Бог вказує кожному священику, як він повинен працювати, подібно, як працював слуга Божий, великий митрополит Андрей Шептицький. Ієромонах Андрей подякував також від імені свого і нововисвяченого ієродиякона Луїса батькам, рідним, Василіянському Чину, всім, хто прилучився на їхній дорозі до свячень. Також попросив усіх присутніх у храмі про молитву, щоб добре виконувати священиче служіння. ■

Редакція «Місіонаря» сердечно вітає отця Андрея та диякона Луіса з прийняттям святої Тайни священства. Нехай Господь щедро благословить і кріпить у їхньому служінні!

Отець Андрей Степан Павлишин, ЧСВВ
Народився 16 листопада 1980 року в селищі Солонка Пустомитівського району Львівської області. 1 листопада 2002 року вступив на новіціят до Крехівського монастиря отців Василіян. У червні 2006 розпочав філософсько-богословські студії у Василіянському Інституті в Брюховичах. 12 липня 2009 року склав монашу професію довічних обітів у Василіянському Чині. 9 вересня 2010 був рукоположений на диякона єпископом Мироном Мазуром, ЧСВВ. На цей час отець Андрей виконує служіння в Свято-Онуфріївському монастирі у Львові. ■

VIVAT, ALMA MATER!:
10 років Василіянському Інституту в Брюховичах

Аполлінарій ГЕНТОШ, ЧСВВ,
студент III курсу ВІФБС

11 листопада у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Йосифа Велямина Рутського відбулися святкування з нагоди 10-ліття перенесення осідку студій із Золочева до Брюхович біля Львова. Свято розпочалось архиєрейською Божественною літургією, яку очолив єпископ кир Софрон Мудрий. На святкування прибуло багато гостей, а саме отці і брати з двох українських провінцій, викладачі ВІФБС, добродії та меценати. Після завершення Служби Божої гості мали змогу поділитися враженнями про навчальний заклад чи то просто поспілкуватися під час гостини. Наступною частиною стала Святкова академія, приурочена круглій даті, на завершення якої брати-студенти показали виставу-пантоміму.

Дещо з історії ВІФБС

Після виходу УГКЦ з підпілля виникла потреба відновлення церковних структур усіх рівнів, зокрема у сфері філософсько-богословської підготовки майбутніх священиків. Ця нагальна потреба торкнулася також української провінції отців Василіян. Отож, було вирішено створити новий освітній заклад, в якому навчалися б молоді василіяни. Вибір випав на монастир у Золочеві. Стараннями о. Володимира Палчинського було розпочато будівництво нового корпусу монастиря, придатного для студій.

За підтримки о. протоархимандрита Ісидора Патрила в 1994 році розпочалося навчання в новоствореному студійному закладі. Він отримав назву «Василіянський інститут філософсько-богословських студій ім. Йосифа Велямина Рутського». Першим ректором, від 1994 до 1996 року, був нинішній владика кир

Діонізій Ляхович, ЧСВВ. Пізніше в Золочеві ректорами ВІФБС були брат Гавриїл Коропецький, отці Григорій Гриньків, Діонисій Заведюк, Климентій Стасів, Макарій Ленів.

Та василіянський осідок студій вимагав кращого і ближчого географічного розташування відносно освітньо-культурного центру, яким на Галичині залишається Львів. Тому, отримавши в якості компенсації за конфісковане церковне майно земельну ділянку, в Брюховичах було створено монастир святого Йосифа. На його території в 1999 році стараннями о. протоігумена Теодозія Янківа розпочато будівництво нового сучасного навчального комплексу. Створивши більш-менш придатні умови для проживання і навчання студентів, за розпорядженням тодішнього о. протоігумена Йосифа Будая осідок студій було перенесено з Золочева до Брюхович у 2002 році. Відтак, розпочалась нова сторінка ВІФБС.

Ректорами у Брюховичах були отці Мартин Хабурський (2002-2004), Діонисій Заведюк (2004-2005), Діонісій Ляхович (2005), Павло Ясиновський (2006-2007), Роберт Лисейко (2007-2012). З липня 2012 року служіння ректора ВІФБС виконує о. Йосафат Хаймик, ЧСВВ.

На даний час інститут закінчило понад 60 випускників, з яких значна частина служить душпастирями по різних монастирях в Україні та за її межами. ■

СВЯТО 400-ЛІТТЯ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

бр. Матей КРАВЧИШИН ЧСВВ,
Крехівський монастир

Піднесімо молитву до небес! Відчинена навстіж монастирська брама, звук голосних дзвонів, майоріння церковних хоругв, присутність осіб у чернечих рясах та невимушена щира рдість на обличчях парафіян – фактори, які свідчили про те, що день 27 жовтня 2012 року Божого особливий для Крехівського монастиря. Обитель святкує 400 років від дня свого заснування.

Розділити радість цього великого свята приїхали владика-емерит Івано-Франківський Софрон Мудрий, ЧСВВ та місцевий ієрарх владика Михаїл Колтун. Під час Літургії архиєреям співслужили отці василіяни та єпархіальні священики. А чернечий хор із Василіянського інституту філософсько-богословських студій ім. Йосифа Велямина Рутського в унісон з усіма присутніми велично та побожно підносили свої молитви до небес. Цікавим було й те, що промовляв Господь до свого народу у тиші та темряві. Цього дня в окрузі, де розташована монаша обитель, вимкнули електроенергію. Мерехтіння свічок, запах кадила та невимовно спокійний душевний стан змусили присутніх поглянути на Крехівський монастир дещо з іншої сторони. Не лишень як на архітектурну оборонну споруду з високими мурами та чудовими будівлями, але як на потужний духовний центр, де народжується та проходить справжнє чернече життя.

Під час проповіді владика Софрон Мудрий, ЧСВВ подякував Господу Богу за те, що, не зважаючи на різні обставини, руйнації та утиски Крехівський монастир функціонує та є домівкою для осіб, які починають перші кроки духовної мандрівки, місцем призначення якої – вічність та щастя, яке проявляється у споглядані Бога.

Після святої Літургії владика Михаїл привітав отців Василіян із святкуванням 400-ліття Крехівської обителі та уділив Архиєрейське благословення. А Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, від імені ченців висловив вдячність архиєреям, а також о. Атанасію Євушу, ЧСВВ, настоятелю монастиря, та прибулим гостям і добродіям за спільну молитву.

Важливою подією стало також і те, що на монастирському подвір'ї було освячено пам'ятний хрест з нагоди 400-ліття обителі.

Закінчилися святкування у монастирській трапезній, в якій присутні мали змогу насолоджуватися чудовим співом Павла Саврана, Роксолани Зінчук та о. Вітольда Левицького.

Дякуємо Господу Богу за те, що завжди охороняв Крехівський монастир, дарував надію у те, що все буде добре, та незбагненну любов, яку засвідчив на Хресті. ■

ОЙ, ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ,
ОЙ, ХТО, ХТО МИКОЛАЮ СЛУЖИТЬ,
ТОМУ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ
НА ВСЯКИЙ ЧАС ПОМАГАЙ,
МИКОЛАЙ!

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі мої друзі! Щиро вітаю вас із настанням цікавої пори року, коли ви можете кататися на санках, ковзанах чи лижах, кидатися снігом, а також незабаром до вас завітає святий Миколай. Тож бажаю вам багато радості й успіхів, а найголовніше – Божої Ласки. Будьте справжніми друзями...

Ваш Місіонарчик.

ДВОЄ ДРУЗІВ

Багато років тому в Китаї жило двоє друзів. Один дуже гарно грав на арфі, а другий мав великий дар слухання. Коли перший грав або співав про гору, другий казав: «Я бачу гору, наче б стою перед нею». Коли перший грав, неначе б то струмок, той, що слухав, казав: «Я чую, як вода сходить поміж камінці».

Але одного дня, той, що слухав, захворів і помер.

Перший друг порвав струни своєї арфи і ніколи більше не грав.

Насправді ми живемо тоді, коли нас хтось слухає. Найкращий дар, який ми можемо зробити іншій людині – це справді її слухати. Тому постарайтеся послухати те, що до вас будуть говорити ваші рідні: мама, тато, брат чи сестра, або друзі.

РАНА ПОТРЕБУЄ СПОКОЮ

Джерело: http://www.rozdum.org.ua

Один чоловік образив свого друга. Після вечері він довго роздумував про те, що завдав великого болю своєму найкращому товаришу. Він вирішив негайно піти і перепросити його. Захотів принести йому мир і утішення!

Хоч було вже пізно, але він все ж наважився піти до нього. Коли подзвонив у двері, ніхто не відповідав, але було видно, що хтось є вдома.

Тоді він почав ще голосніше стукати, і коли почув голос друга, то попросив у нього прощення вголос. Відповіді не було.

Тоді він ще голосніше сказав, і далі продовжив стукати в двері.

Голос з другої сторони дверей недружелюбно відказав, що йому краще йти геть. Але це не допомогло, і той далі продовжував наполягати на розмові.

Через деякий час різко відкрились двері і було лише чути слова – погрози і зневаги…

Згодом можна було бачити одного чоловіка, який ішов по вулиці і буркотів собі під ніс у великому гніві.

Якщо прислухатись, то це були слова звинувачення, прокльону, дорікання. Але виразніше з усіх слів було чути: «Ось, так завжди, хочеш людині зробити добро, а стаєш ще сам винним…» Дивним було те, що у того ж чоловіка за кілька днів з'явилась рана, яка чомусь не гоїлась. Коли він пішов до лікаря, то лікар розпитав усе і, коли дізнався про процес лікування, сказав дивну річ. Справа в тому, що чоловік відразу приймав багато ліків і постійно перемотував рану. Ось тому лікар виписав простий рецепт.

Надпис був великими буквами: ДАТИ РАНІ СПОКІЙ!

Святий Миколай Чудотворець

Джерело: http://osvita.ua

Святий Миколай Чудотворець усе своє життя присвятив справі милосердя для душі й тіла. Тож ще за життя називали його батьком сиріт, удів і бідних. Після смерті Господь Бог прославив його даром творення чудес, і тому він отримав імення великого чудотворця. Славні чуда були якраз головною причиною його швидкого й широкого культу.

Народився Миколай у Малій

Азії, в місті Патарі, у III столітті після Різдва Христового у заможній та побожній родині. З дитинства не цурався знедолених та скривджених, а ставши дорослим, обрав священицьку путь. З часом він став архиєпископом у місті Міри у Лікії.

Отримавши після смерті батьків спадок, він роздав його бідним та нужденним. Саме тому ще за життя його почали називати «батьком сиріт, вдів та знедолених». Він постійно, чим міг, обдаровував багатодітні родини, бідних та хворих. Усе своє життя святий Миколай присвятив справі милосердя для душі й тіла. Про його щедрість ходили навіть легенди. Своїм милосердям Миколай заслужив винагороду Бога – благодать творення чудес, а люди нарекли його Чудотворцем.

Упокоївся Святий Миколай 6 грудня 345 року. Після смерті його було визнано святим. Культ святого Миколая починає поширюватися від часу, коли цісар Юстиніян I (527-565) збудував на його честь церкву в Царгороді. Єрусалимський канонар з VII ст. 6 грудня каже: «Пам'ять Миколая, єпископа одного великого города». Усі грецькі місяцеслови з IX століття мають його празник. Цісар Мануїл Комнен (1143-1181) державним законом приписав святкувати святого Миколая 19 (6) грудня. Відтоді щороку ми й згадуємо святого Миколая й намагаємося наслідувати його приклад, обдаровуючи дітлахів, бідних та знедолених.

У 1087 році мощі його було перенесено у місто Барі, що в Італії. І біля мощей одразу почали діятися великі чудеса. Тому його стали називати великим чудотворцем. Чуда були якраз головною причиною швидкого й широкого поширення його культу. З Візантії цей культ поширюється по цілому світу. Найдавніший життєпис святого Миколая походить з IX сторіччя.

На Заході папа Миколай (858-867) – перший папа з цим іменем – близько 860 року збудував у Римі церкву святого Миколая. До Німеччини його культ принесла візантійська княжна Теофанія, жінка цісаря Оттона II (973-983). Латинська Церква також святкує свято Миколая 6 грудня. У Франції і Німеччині є понад дві тисячі, а в Англії близько 400 церков, які названо в честь Миколая.

На українські землі культ святого Миколая приходить разом із християнською вірою. У другій половині XI сторіччя в Києві, на могилі Аскольда, було збудовано церкву святого Миколая. У Києві під покровом святого Миколая був жіночий монастир, який фондувала жінка князя Ізяслава Святославича (+1078). У цьому монастирі прийняла чернечий постриг мати святого Теодосія Печерського. На рідних землях у нас було багато церков на честь святого Миколая. До найдавніших з них належить церква

святого Миколая у Львові, що походить з кінця XIII ст.

Енциклопедія Українознавства про почитання святого Миколая в нашому народі каже: «У численних народних переказах Миколай боронить людей від стихійного лиха; найбільше він опікується тими, хто перебуває у плаванні, тому чорноморські рибалки, виходячи на промисел, брали з собою образ Миколая... У давнину – святий Миколай також заступник перед небезпеками із степів. В Україні на честь святого Миколая збудовано багато храмів. Відомі його чудотворні ікони. Надзвичайно шанували цього угодника Божого запорозькі козаки. Пісні про святого Миколая належать до найдавніших зразків української поезії, серед них такі популярні, як «О хто, хто Миколая любить».

У ніч із 18 на 19 грудня Миколай кладе подарунки слухняним дітям під подушку, або до черевика біля порога, чи глиняного полумиска, який увечері перед сном малеча ставить на підвіконня. Подарунки одне одному іноді готують і дорослі. Насамперед – тим, хто протягом року не скупився на добрі діла.

В Україні святого Миколая завжди вважали покровителем і заступником дітей. Тож саме малюки найбільше чекають на це свято. Адже вони знають, що за їхню слухняність, старанність, працьовитість Святий принесе їм безліч подарунків і покладе їх під подушку. А неслухняним дітлахам Святий приносить різочки й лишає їх у куточку. Кажуть, що напередодні свята Миколай цілу ніч пече печиво для дітлахів. Саме тому ті солодощі, знайдені малюками під подушкою, і називають «миколайчиками».

Шанують цього святого не тільки в Україні. На честь Миколая в усьому християнському світі збудовано чимало храмів, до нього в молитвах звертаються мандрівники та подорожні.

У ніч перед Миколаєм усі мають бути щасливими. І ті, хто робить подарунки, і ті, хто їх отримує. З давніх-давен до Дня святого Миколая пекли печиво, варили напої, запрошували музик, скликали друзів. І, звичайно ж, чекали найголовнішого нічного гостя – Миколая-Чудотворця – запалювали свічки, читали молитви.

А ще в народних легендах та переказах святий Миколай постає як покровитель рибалок, заступник від стихійних лих та опікун диких звірів. Усе встигнути зробити він не може, тому йому повсякчас допомагають добрі ангели. Де лихо чи халепа, має линути молитва до Миколая-Чудотворця. Він і допоможе в скрутну годину, і порадить, і втішить.

Проте, не можна ображатися, коли допомога не надійде швидко. Бо Миколай на небі не сидить, він на землі добро робить…

ТРИ СИНИ

Три жінки йшли до криниці по воду. На кам'яній лавці біля джерела сидів старий чоловік і прислухався до їхньої розмови. Кожна жінка вихваляла свого сина.

Перша сказала: «Мій син такий бистрий та спритний, що ніхто не може з ним зрівнятися».

«А мій син, – промовила друга, – співає, як соловейко. Ніхто в світі не може похвалитися таким голосом».

«А ти що скажеш про свого сина?» – запитали третю жінку, яка нічого не говорила.

«Не знаю, чи можу щось надзвичайного сказати про свою дитину, – відповіла вона. – Він добрий хлопчик, як багато інших, але нічим особливим не вирізняється…»

Наповнивши дзбани, жінки вирушили додому. Пішов услід за ними і старець. Глеки були важкі, жінки аж угиналися, несучи їх на раменах. Тож вирішили перепочити.

Аж ось до них підбігло троє хлопців. Один одразу почав маленьку виставу: став на руки і почав дриґати ногами, потім закрутив карколомні сальто.

Жінки були в захопленні: «Який спритний!»

Другий хлопчина заспівав якусь пісеньку. Голос він мав справді, як у соловейка.

Жінки зворушено слухали: «Що за ангельський голос!»

Третій хлопчина підійшов до матері, узяв у неї дзбан з водою, завдав собі на плече і поніс, йдучи поряд.

Жінки запитали старця: «Що скажеш про наших синів?»

«Про синів? – здивувався чоловік. – Я бачив лише одного сина.»

ЛЮБІ ДРУЗІ, КОНКУРС НА КРАЩЕ ОПОВІДАННЯ ЗАВЕРШИВСЯ. ПЕРЕМОЖЦЯМИ СТАЛИ: СВЯТОСЛАВ БІЛИЙ, 9 РОКІВ, С. ЛАВОЧНЕ (ОПОВІДАННЯ «ДОБРЕ БАЖАННЯ» БУЛО ОПУБЛІКОВАНЕ В МИНУЛОМУ НОМЕРІ), ТА МАРКІЯН ЛЕХМАН, 11 РОКІВ, М. ЧЕРВОНОГРАД (ОПОВІДАННЯ «МАНДРІВКА КРЕХІВСЬКИМ ЛІСОМ»). ТАКОЖ ДЯКУЮ ВСІМ УЧАСНИКАМ КОНКУРСУ ЗА УЧАСТЬ.

МАНДРІВКА КРЕХІВСЬКИМ ЛІСОМ

Маркіян ЛЕХМАН. Учень 6 -Б класу
м. Червоноград

У травні батьки мали кілька вихідних, а я – додаткових канікул. Тож попросив їх поїхати на день у Крехівський монастир. Тато і мама побували там кілька разів, а я лише раз відвідував Крехів разом зі своїми однокласниками з катехитичної школи. Мене відразу зачарувала ця місцевість і чернеча обитель. Знаю, що тут буває багато шахтарів з Червонограда, їхніх дітей.

Вже підходячи до монастиря, оповитого горами та лісами, нас вразило чисте повітря, краса природи. Я дуже хотів побачити лісових мешканців, «познайомитися» з ними, бо дуже люблю звірят, хоча рідко їх бачив і дізнаюся про них здебільшого з книжок, телевізора та... Інтернету.

Однак, спочатку ми відвідали монастирську церкву святого Миколая, де нас зустрів старенький отець, цікаво і люб'язно розмовляв з нами, дуже зрадів, що я сам захотів тут побувати, і на згадку подарував мені образочок, на якому зображена Богородиця з Дитятком.

А потім ми вирушили до печери, яка розташована високо у скелі. У ній колись проживали перші монахи. Мрії збувалися одна за одною. Ліс сповнився багатоголоссям птахів. Їх голоси чули звідусіль, але важко було побачити самих виконавців, і не знаю, що то за птахи. Розпізнавав тільки пісні солов'їв, і то перепитував батьків:

– Це – соловейко?..

Першою нам зустрілася білочка. Вона щось вишукувала поміж деревами, крутила пухнастим хвостиком і не звертала на нас уваги. Звірятко вже звикло до людей, адже цими лісовими стежинами їх проходить багато. І ніхто не ображає звірят. Інак-

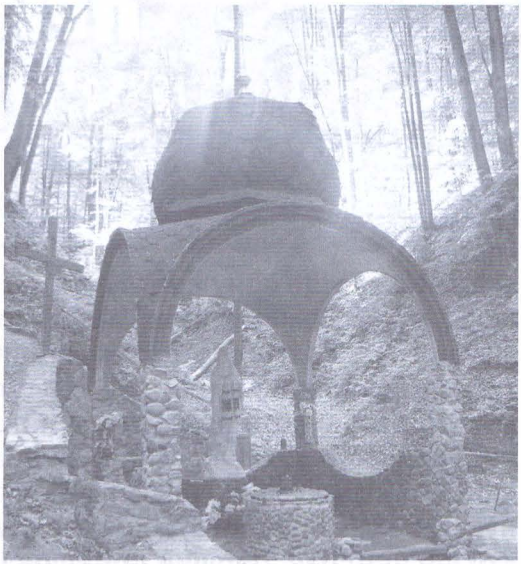

ше бути не може біля монастиря. Навіть бджоли, які вилітали з монастирської пасіки, не кусали нас. Справді – Божі комахи!

Ось ми й біля печери. Високо забратися до неї відважилися я і тато. Мама лячно спостерігала за нами знизу. Тепер прямуємо до чудотворного джерела, де встановлена статуя Богородиці. Дорогою нас супроводжував чорний дрізд (так сказали батьки), наче перевіряв: куди ми йдемо, і чи в правильному напрямку. Але в цьому лісі скрізь є вказівники, щоб люди не заблукали. Втомлені, ми помолились біля джерела, вмились водичкою, набрали її ще про запас – і вмить вся втома щезла.

Раптом почули голос зозулі, яка безупинно кувала.

– Маркіяне, маєш копійчини у кишені? – запитала мама.

– Маю, – відповів.

– То подзеленькай ними – і будеш багатим, – промовила вона...

Я не відразу зрозумів мамин жарт. А потім відповів:

– Для мене найкраще багатство – це те, що ви зі мною, і зустріч з цим лісом та монастирем.

Ні я, ні батьки у такі прикмети не віримо.

Знову йдемо лісовою стежиною до монастиря, аби встигнути на автобус. Кумедно було поспостерігати за двома жабками та ящіркою. Гріх казати, що вони огидні. Я переступив через якусь маленьку чорну гілочку, і мене зупинив голос тата:

– Маркіяне, подивися, вуж!

Справді, ця «гілочка» з жовтими цятками на голові була вуж, навіть не вуж, а маленький вужик. Він грівся на сонечку посеред піщаної стежини.

– Який же ти необачний, – сказав я до вужа. – Розлігся посеред дороги... Так можуть тебе і розчавити.

Тато торкнувся до вужика, а той показав роздвоєного та тремтячого язика. Ми віднесли його у безпечніше місце, але також сонячне. Вужик не пручався, не шипів, наче розумів, що йому бажають добра.

Дякую Богу і за зустріч з цим лісовим мешканцем. І вужі – не огидні!

Сповнені духовного піднесення, ми щасливо повернулися додому.

ПРИТЧА "ПРО МІНИ"

Знайди притчу в Біблії (Євангеліє від Луки, 19 розділ, з 11 по 28 вірші), прочитай і встав пропущені слова.

Ісус сказав ще одну притчу, бо він був близько Єрусалиму, і вони думали, що Царство Боже негайно має з'явитись. Отож, він мовив: «Один чоловік, знатного роду, пішов у далеку землю прийняти собі царство та й повернутись потім. Покликав він _____ слуг своїх, дав їм десять мін і мовив до них: Промишляйте ними, поки я повернуся. Співгромадяни ж його ненавиділи його й вислали слідом за ним посольство, щоб сказати: Не хочемо, щоб отой царював над нами! І от, як він, прийнявши царство, назад повернувся, звелів прикликати до себе слуг тих, що їм дав гроші, щоб довідатися, хто що придбав. Перший прийшов і каже: Пане, міна твоя придбала інших _____. Гаразд, _____, – сказав пан, – тому, що ти вірний у маленькім, візьми управу над десятьма містами. І прийшов другий і каже: Пане, міна твоя, принесла _____ мін. Він сказав і цьому: Ти теж будь над п'ятьма містами. Прийшов ще інший й каже: Ось твоя міна, пане, що я тримав заховану в хустинці, бо я лякався тебе, тому що ти чоловік жорстокий: береш, чого _____, і жнеш, чого _____. А пан до нього й каже: З уст твоїх я тебе суджу, лукавий слуго! Ти знав, що я чоловік жорстокий, беру, чого _____, і жну, чого _____. Чому ж тоді не дав ти моїх грошей в обіг? Я, повернувшись, відібрав би їх з _____. І він сказав тим, що там стояли: Візьміть від нього міну й дайте тому, що має _____ мін. Пане! – сказали йому, – він має вже десять! Кажу вам: Кожному, хто має, _____, а в того, хто не має, відберуть і те, що має. А ворогів моїх, отих, що не хотіли, щоб я царював над ними, приведіть сюди й убийте на очах у мене». Сказавши це, Ісус пішов попереду, простуючи вгору до Єрусалиму.

Намалюйте, або напишіть, як ви розумієте цю притчу

і надішліть свої роботи на адресу Місіонарчика

до 31 грудня:

святоонуфріївський монастир отців Василіян, Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, 79019 м. Львів

Кращі роботи будуть нагороджені призами, а також розміщені на сторінках журналу.

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА

Слава Ісусу Христу! Читаю ваш журнал уже давно. Він є дуже цікавий і дуже мені подобається. Там дуже багато повчального: різних творів, віршів, смішинки. Ваш журнал читає вся моя сім'я. Дуже вдячні за вашу працю і нехай Господь благословить і надалі розвиток журналу Місіонарчик.

Назар Павлучкович, 10 р.
с. Лавочне, Сколівського району Львівської області.

Дякую тобі, Назарчику, за теплі слова подяки. Нехай Всемилостивий Господь благословить і тебе Своїми ласками. Також дякую всім читачам.

ВЕСЕЛИНКИ

«КМІТЛИВИЙ»

Учитель вирішив перевірити учнів на кмітливість:
– Хто хоч один раз обпікся, той завжди боїться вогню. Скажи що-небудь схоже.
Учень відповів:
– Кого один раз вимили, той боїться води!

ЗАНЕДУЖАЛИ КОТЛЕТИ

Ігор побачив, що батько кладе гірчицю на котлети.
– Мамо, іди швидше, котлети захворіли, тож батько ставить їм гірчичники!

ЧУВ ДЗВІН

Закінчується навчальний рік. Син збирається до школи:
– Мамо, зараз я першокласник, а наступного року я буду другорічником?

МОВНИЙ РЕБУС

– Як на твою думку, – питає вчителька, – слово «штани» – в однині чи в множині?
– Я так думаю, що верхня частина у них однина, а нижня – множина.

КРОСВОРД

(доповніть його)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

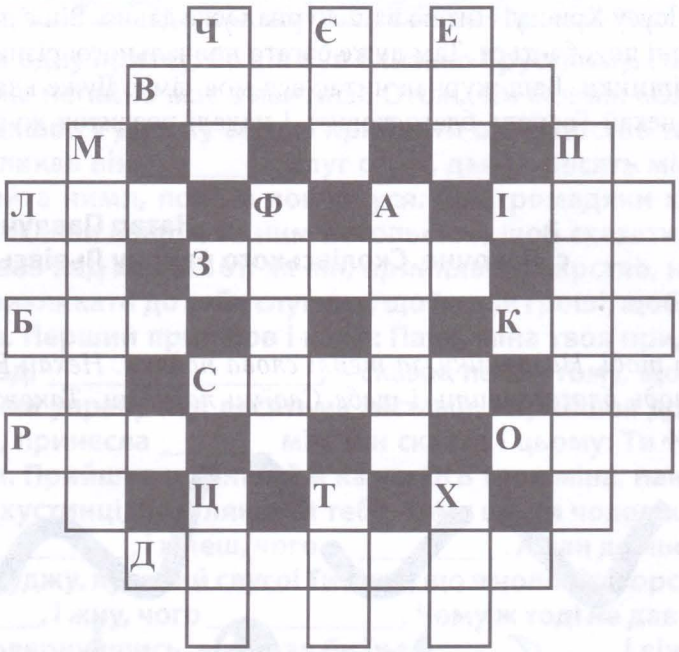

ГОРИЗОНТАЛЬНО:

В. Дівчина, надзвичайної краси і багатого роду, ставши християнкою загинула від рук рідного батька-поганина, жила у Малій Азії, її святі мощі тепер знаходяться у Володимирському соборі Києва.

Л. Герой відомої казки Івана Франка.

І. Многостраждальний пророк.

З. Дрібний плід хлібних злаків.

Б. … любить всіх людей, і мене, і тебе, і великих, і малих з радістю прийме.

К. … калини ламала і в пучечки в'язала.

С. Підвищення в церкві, на якому знаходиться іконостас.

Р. Яка радість, який …: іде святий Миколай!

О. Орган зору.

Д. Річ, яку дарують.

ВЕРТИКАЛЬНО:

Ч. Ароматичний напій.

Є. Адам і … .

Е. Початок літочислення, зв'язаний з видатною історичною або легендарною подією.

М. Вже надходить ніч чарівна, спить увесь рідненький край. Ось-ось в наші всі оселі завітає … .

П. Предмет, під яким діти, звичайно вранці, знаходять пакуночки від святого Миколая.

Ф. Священичий одяг.

А. Охоронець дітей.

Ц. Лев – … звірів.

Т. Хвойне вічнозелене дерево.

Х. Великий співочий колектив.

Відповіді на кросворд «ПАРАСОЛЬКА», опублікований у числі за листопад 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2.Пшоно. 4.Піч. 5.Чад. 7.До. 8.Ікона. 9.Ар. 12.Закладка. 13.«Водограй». 14.Цап.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Городина. 2.Пчілка. 3.Очаків. 4.Посуд. 6.ДАВИД. 10.Осло. 11.Юнга.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

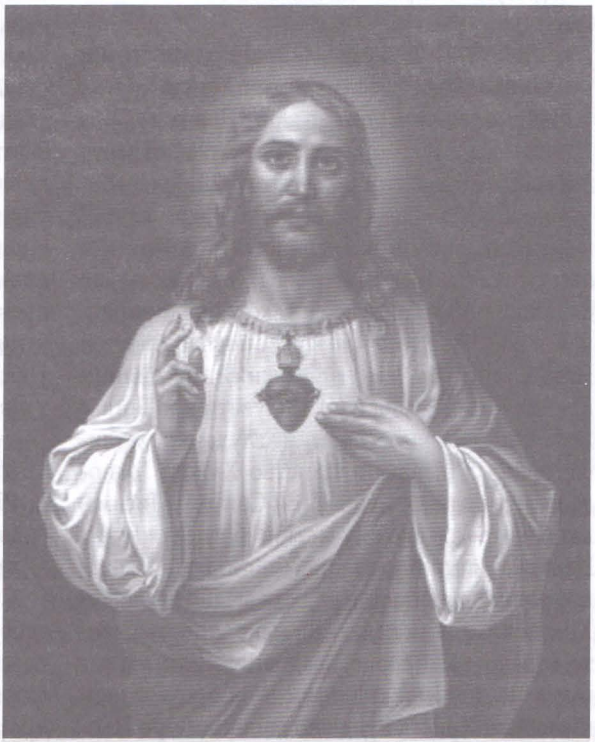

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на грудень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цілому світі, особливо в християнських спільнотах, мігрантів приймали з великодушністю і справжньою любов'ю.

МІСІЙНИЙ: Щоб Христос об'явився всьому людству як світло, що сяє з Вифлеєму і віддзеркалюється на обличчі Його Церкви.

МІСЦЕВИЙ: Щоб мирянські організації УГКЦ дедалі більше допомагали своїм членам наслідувати Христа.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на січень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цьому Році віри християни змогли глибше пізнати таїнство Христа і радісно свідчити про дар віри в Нього.

Віра – це динамічна величина, яка потребує постійного оновлення. Саме тому 2013 рік у Католицькій Церкві проголошений Роком віри. У щоденному житті нам доводиться довіряти в багатьох випадках. Часто люди вважають, що будь-які думки про Бога є також і надприродною вірою. Насправді ж, як нас повчає Апостол Павло, «віра зі слухання». Кожний християнин покликаний не тільки роздумувати про Бога, а постійно перебувати у стані слухання, заглиблюючись і пізнаючи таїнство Христа Господа через читання і вивчення Святого Письма, катехизму, а також участі в богослужіннях Церкви. Наступним етапом поглиблення надприродної віри постає радість згідно із словом Христовим, який каже: «Ви мене знову побачите, і зрадіє ваше серце, і радощів ваших від вас ніхто не відніме». Молімося, щоб християни пізнавали Христа і радісно свідчили про Нього у своєму щоденному житті. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські громади Близького Сходу, які часто зазнають дискримінації, отримали від Святого Духа силу бути вірними й витривалими.

Близький Схід став колискою Христової Церкви, саме звідси через проповідь апостолів християнська віра поширилась на цілий світ. Від апостольських часів тут існують християнські спільноти. Проте, історично склалося так, що Близький Схід став перехрестям різноманітних релігій та культур. Протягом історії різні державні та суспільні чинники по-різному ставилися до християнських спільнот. Так само й сьогодні християнські Церкви Близького Сходу зазнають утисків та переслідувань. Варто згадати хоча б християнські церкви в Лівані, Сирії, Іраку чи Єгипті, які зазнають неймовірного тиску, а навіть не рідко стаються фізичні розправи чи терористичні акти по-відношенню до їх членів. Також і в багатьох інших країнах Близького Сходу, не дивлячись на багатовікову присутність, християни знаходяться на нелегальному становищі і не можуть відкрито визнавати свою віру. Ми повинні багато молитися, щоб християни цих древніх Церков прийняли силу Святого Духа і були вірними Христу Господу та витривалими у важких обставинах, терпіннях і небезпеках, у яких тепер перебувають. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб завдяки світлу Христового Різдва в українському суспільстві зникали непорозуміння і чвари, а утверджувалися єдність і любов.

Сучасне українське суспільство позначене глибокими поділами і протиріччями. Також і нечесні політики стараються постійно наголосити на відмінностях у світогляді представників різних регіонів України. Вони намагаються грати на питаннях мови, відмінного тлумачення історичних подій та ставлення до історичних постатей, а також на відмінності поглядів на політичні пріоритети та шляхи розвитку українського суспільства і держави. Насправді ж, більшість цих непорозумінь носять штучний характер. Проте, вирішити їх буде неможливо тільки вольовими рішеннями. Необхідна Божа ласка, щоб люди змогли виявити розуміння одне до одного і прийняти Істину. Христос прийшов на цей світ, щоб дати свій мир людям, які вірують у Нього. І тепер, святкуючи Його Різдво, ми проповідуємо світові Божу ласку, «на землі мир людям доброї волі». Молімося, щоб світло Різдва розтопило лід нерозуміння і чвар, а в серцях людей у різних частинах нашої країни зродилися любов, бажання єдності, взаємної допомоги і розуміння. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ

ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЯ АНАСТАСІЯ УЗОРІШИТЕЛЬНИЦЯ

Великомучениця Анастасія (IV ст.), родом римлянка, постраждала за Христа в гоніння при Діоклетіяні. Батько її був язичником, мати – таємною християнкою. Вчителем святої Анастасії в юності був благочестивий і освічений християнин Хрисогон. Після смерті дружини батько видав святу Анастасію за язичника Помплія, але, під приводом вигаданої хвороби, вона зберегла дівицтво.

Виконуючи заповідане вчителем Хрисогоном, Анастасія почала мандрувати, оволодівши до того часу лікарським мистецтвом. Вона всюди ревно служила в'язням. За свої подвиги свята Анастасія здобула собі ім'я Узорішительниці, так як багато працюючи, визволяла від тяжких уз довготривалих страждань багатьох сповідників Імені Христового. Свята Анастасія була неодноразово засуджена до смерті. Вона провела у в'язниці без їжі 60 днів. Мученці кожну ніч являлась свята Феодота і зміцнювала її. Побачивши, що голод не заподіяв святій Анастасії ніякої шкоди, суддя наказав втопити її разом із засудженими злочинцями. Серед цих людей був і гнаний за християнську віру Євтихіян. Коли корабель вийшов у відкрите море, воїни просвердлили в ньому отвори, а самі пересіли в човен. В'язням явилася свята Феодота і повела корабель до берега. Вийшовши на сушу, дивом врятовані 120 чоловік увірували в Христа і були хрещені святими Анастасією та Євтихіяном. Незабаром свята Анастасія була схоплена і віддана на мученицьку смерть. У V столітті

мощі святої Анастасії були перенесені до Константинополя, де в ім'я її був побудований храм. Пізніше голову та правицю великомучениці перенесли у створений неподалік від Святої Гори Афон монастир святої Анастасії Узорішительниці.

Молитва до святої Анастасії Узорішительниці допомагає породіллям у звільненні від важкого тягаря. ■

День пам'яті:4 січня (22 грудня за старим стилем).

Молитва до святої великомучениці Анастасії Узорішительниці.

О багатостраждальна і премудра великомученице Христова Анастасіє! Ти душею на Небесах біля Престолу Господнього перебуваєш, а на землі, даною тобі благодаттю, різні зцілення здійснюєш. Зглянься милостиво на нас, що стоїмо і молимось перед іконою твоєю, просячи твоєї допомоги. Вознеси до Господа святі молитви наші і виблагай нам прощення гріхів наших, недужим – ізцілення, тим, що у скорботі та бідах перебувають – швидку допомогу. Ублагай Господа, щоб сподобив нас усіх християнської кончини, доброї відповіді на Страшному Суді Своєму, щоб сподобилися і ми разом з тобою славити Отця, і Сина, і Святого Духа на віки віків. Амінь.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2013 РІК

З благословення Святішого Отця Венедикта XVI

Січень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цьому Році віри християни змогли глибше пізнати таїнство Христа і радісно свідчити про дар віри в Нього.

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські громади Близького Сходу, які часто зазнають дискримінації, отримали від Святого Духа силу бути вірними й витривалими.

МІСЦЕВИЙ: Щоб завдяки світлу Христового Різдва в українському суспільстві зникали непорозуміння і чвари, а утверджувалися єдність і любов

Лютий

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб сім'ї мігрантів, особливо матері, отримали підтримку й допомогу у своїх труднощах.

МІСІЙНИЙ: Щоб народи регіонів, охоплених війнами та конфліктами, стали на шлях побудови мирного майбутнього.

МІСЦЕВИЙ: Щоб Боже Слово дедалі більше знаходило шлях до сердець тих, які його ще не пізнали, особливо на теренах Великої України.

Березень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб зростала пошана до природи, з усвідомленням того, що все творіння є Божим ділом, дорученим людській відповідальності.

МІСІЙНИЙ: Щоб єпископи, священики і диякони були невтомними проповідниками Євангелія аж до кінців землі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні для кожного, хто терпить біль і страждання, були створені умови для відповідного лікування в атмосфері любові, розуміння і співчуття.

Квітень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб прилюдне й молитовне визнавання віри було джерелом життя для вірних.

МІСІЙНИЙ: Щоб помісні Церкви на місійних теренах були знаками і знаряддям надії та воскресіння.

МІСЦЕВИЙ: Щоб під час Великого посту християни України намагалися здобути богословські чесноти віри, надії та любові.

Травень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб відповідальні за правосуддя завжди керувалися справедливістю і здоровим сумлінням.

МІСІЙНИЙ: Щоб семінарії, особливо в місійних Церквах, формували пастирів за Серцем Христовим, цілковито посвячених проповідуванню Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоб окрилені вірою у Христове Воскресіння українці навчалися цінувати Божі дари у щоденному житті.

Червень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб між народами поширювалася культура діалогу, слухання і взаємоповаги.

МІСІЙНИЙ: Щоб там, де сильнішим є вплив секуляризації, християнські спільноти змогли ефективно проводити нову євангелізацію.

МІСЦЕВИЙ: Щоб ієрархія і провід Української Греко-Католицької Церкви повсякчасно були прикладом віри і свідками Істини Христового Євангелія для всіх вірних.

Липень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб Всесвітній день молоді, який відбувається у Бразилії, заохотив

усіх молодих християн ставати учнями й місіонерами Євангелія.
МІСІЙНИЙ: Щоб на цілому азіатському континенті відчинялися двері перед посланцями Євангелія.
МІСЦЕВИЙ: Щоб українські меценати щедро підтримували Церкву та потребуючих, не очікуючи подяки чи відплати.

Серпень
ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб батьки й вихователі допомагали новому поколінню зростати у чистоті сумління та в доброчесному житті.
МІСІЙНИЙ: Щоб Церкви африканського континенту, вірні вченню Євангелія, сприяли встановленню миру і справедливості.
МІСЦЕВИЙ: Щоб чоловіки і жінки в українських сім'ях беззастережно любили дітей і не боялися народжувати.

Вересень
ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб люди нашого часу, часто занурені в галас світу, наново відкрили для себе цінність тиші і вміли слухати голос Бога і ближніх.
МІСІЙНИЙ: Щоб християни, які зазнають переслідувань у багатьох частинах світу, завдяки своєму свідченню були пророками Христової любові.
МІСЦЕВИЙ: Щоб молоді хлопці і дівчата в Україні сміливо обирали шлях наслідування Христа у монашому стані.

Жовтень
ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб ті, кого тягар життя пригнічує настільки, що вони прагнуть з ним покінчити, змогли відчути близькість Божої любові.
МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього дня місій усвідомило всіх християн, що вони є не тільки одержувачами, а й провісниками Слова Божого.
МІСЦЕВИЙ: Щоб через молитву на вервиці християни України більше довіряли опіці Пресвятої Богородиці, Матері України.

Листопад
ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб священики, які переживають труднощі, одержали полегшу у своїх стражданнях, допомогу в сумнівах та утвердження у вірності.
МІСІЙНИЙ: Щоб Церкви Латинської Америки, як плід континентальної місії, посилали місіонерів в інші помісні Церкви.
МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні була подолана корупція та несправедливість.

Грудень
ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб діти, які були покинуті або стали жертвами насильства в будь-якій формі, знайшли необхідну їм любов і захист.
МІСІЙНИЙ: Щоб християни, просвічені світлом Воплоченого Слова, готували людство до приходу Спасителя.
МІСЦЕВИЙ: Щоб миряни в Українській Греко-Католицькій Церкві, пізнаючи правди віри, дедалі більше брали участь процесах євангелізації та катехизації.

ПОКРОВИТЕЛІ НА 2013 РІК

Січень – мученица Анастасія
Лютий – преподобний Ісидор Пилюсіотський
Березень – преподобний Герасим що в Йордані
Квітень – преподобний Іларіон Новий
Травень – преподобний Віталій
Червень – мученик Єрмей
Липень – мученица Агрипина
Серпень – мученик Євсигній
Вересень – мученица Євдокія
Жовтень – священомученик Григорій – єпископ Вірменії
Листопад – мученик Терентій
Грудень – апостол Филимон

13 ТИЖНІВ МІСІЙ НА ГАЛИЧИНІ

бр. Миколай КОЗЕЛКІВСЬКИЙ, ЧСВВ

Християнська віра, яка виражається у певному стилі чи способі життя, не постає сама від себе. Апостол Павло говорить, що віра, а ми можемо сказати, що також і життя з Богом, є наслідком слухання. У своєму земному житті Ісус об'явив себе як правдивого воплоченого Бога разом із Отцем та Святим Духом; про це читаємо у Святому Письмі та чуємо у навчанні Христової Церкви. Тому духовне життя – це слухання та приймання усього того, що Бог Отець через Ісуса Христа та Святого Духа учинив (і продовжує чинити) у нашому світі, щоб спасти нас, привести до щасливого життя у Самому Собі. Отож, якщо хтось віруючий та практикуючий християнин, то таким він став тому, що дізнався про Ісуса-Бога від когось іншого. Саме апостоли отримали завдання від Христа іти по всьому світу, «христячи та навчаючи усі народи» усього того, що Він як Бог у тілі, навчив їх. Тепер Він продовжує навчати нас, свою Церкву, через Святого Духа.

Це проповідування «усім народам» можна назвати місією, тобто дорученим завданням. Завдання місії є двохстороннім: з одного боку є ті, які проповідують Слово Боже, все, чого Христос навчав та вчинив для всіх людей – повернувши їх до вічного щасливого життя; а з іншого боку є ті, які слухають Слово про Божі діла у цьому світі та в їхньому житті і приймають та живуть цим Словом. Через Ісуса Бог говорить до людини. Тому, як ті, хто проповідують, так і ті, які слухають, повинні перебувати у Слові Божому, живучи ним, думаючи та чинячи так, як говорить нам наш добрий Бог через Христа й у Святому Дусі.

Така Місія, як відновлення-оживлення та поширення християнської віри, необхідна на теренах України також і в наш час. Враховуючи співвідношення тих, хто охрещений, та тих, хто щоденно живе християнською вірою, ми спокійно можемо сказати, що й у наш час в Україні існує велика потреба у проповідуванні того, що Ісус Христос нам об'явив – реального та правдивого Бога, який любить людину й усіма способами веде її до вічного щастя у блаженному житті Триєдиного Бога Любові. Іншими словами, щоб жити вірою, необхідно її знати. Щоб правильно молитися, треба знати, як та до кого ми молимося.

Місійна діяльність серед українського народу, серед різних його верств та категорій відповідно до професій та зайнятості, від школярів до людей похилого віку, є однією з найчіткіших рис Василіянського монашого Чину. Проте, місія – не просто харизма Василіянського чину, а насамперед бажання та доручення Воплоченого Бога – Христа. Саме тому протягом 13 тижнів восени 2012 року Божого відбуваються тижневі місії на Галичині, які проводять отці і брати Василіяни: о. Корнилій Яремак, о. Теодозій Янків, бр. Миколай Козелківський.

Тема місій – відновлення християнського життя через часту Сповідь та Причастя Тіла і Крові самого Бога – Пресвяту Євхаристію. Це відновлення має відбуватися на особистісному, сімейному, суспільному і навіть державному рівнях. Святі Тайни, дані самим Богом, є Божественним засобом спасіння та життя у Божому Дусі, щасливого життя. Тайна Пресвятої Євхаристії є центром, вершиною та метою правдивого християнського духовного життя. Євхаристія є чітким знаком єднання Бога з людиною, єднання Бога з кожним із нас. І все це тому, що Бог сотворив нас, щоб ми жили у Ньому і розділяли з Ним Його щастя. Тому місіонери наголошують на частій Сповіді (кожний раз, коли людина згрішить тяжким гріхом) і на частій участі у Службі Божій і причасті живого та люблячого Бога навіть на кожній Літургії, на якій ми буваємо присутні. Отож, завданням-ціллю місії є: дізнатися якомога більше про нашого доброго Бога, примиритися з Ним через Сповідь, з'єднатися з Ним у Святому Причасті Його Тіла і Крові, і побачити, що Бог сотворив нас для щасливого життя з Ним, Ним і у Ньому. Так ми зможемо навчитися радіти любов'ю Триєдиного Бога до нас.

Місії відбуваються під покровом блаженного Папи Івана Павла II, який так любив український народ і з ласки Божої, як намісник святого апостола Петра, відвідав Україну у 2001 році. Ікона блаженного Івана Павла II, освячена у 2011 році нашим теперішнім папою Венедиктом XVI, та реліквії Івана Павла II, супроводжують місіонерів по теренах України, закликаючи усіх «Широко відкрити двері сердець для Христа», щоби Божественна любов Отця, і Сина, і Святого Духа увійшла у кожного і зцілила його.■

УТВЕРДИТИ У ВІРІ

Ярослав КРУПНИК,
доцент кафедри хірургії
ЛНУВМБ ім. Ґжицького, студент УКУ

Як подолати великий розрив між вірою і життям в сучасному світі, в умовах сьогодення? Таке запитання сьогодні не може не зародитися в душі глибоко віруючої людини. Адже, сучасний світ може полонити дуже серйозна проблема, назва якої – криза. І не так фінансово-економічна, як «криза наших сердець». Маємо, як кажемо, роздвоєння особи, чвари в сім'ї та часті розводи, міжусобиці у суспільстві та цілий пласт інших негараздів. Це і є розрив між вірою і життям. Цей розрив не тільки науково доведений, але й очевидний.

По суті, тут виникають два питання. Можна говорити про великий розрив між вірою і життям у суспільстві, тобто в сучасному світі, а також протиріччя у самій людині.

Спочатку задумаймося: у який час ми живемо? Які особливості сучасного світу? Що являє собою «сьогодення»?

Очевидно, сучасний світ – непроста формація, щоб дати визначення одним реченням. Бо, все-таки, кожний «на свій лад» щось бачить, чує, торкається, думає, аналізує та, врешті-решт, використовуючи розум та свобідну волю, вибирає, свідомо чи підсвідомо, між добром і злом, а в розумінні християнської етики – між праведністю та гріховністю. Іншими словами, сьогоден-

ня – це існування жителів нашої планети у єдності та «боротьбі протилежностей» за певних умов... і не тільки довкілля (з традиційним його визначенням), а й ще чогось більшого.

Згадаймо Ісуса, Дванадцятьох... «І знялася хуртовина, ще й з вітром, і хвилі линули у човен... А Він... погрозив вітрові і сказав до моря: «Замовкни! Ущухни!» – І затих вітер, і залягла велика тиша» (Мр.4,37-39). Отже, це «щось більше» можемо абсолютно впевнено назвати Божою присутністю.

Таким чином, найбільш стисло про «сьогодення» можна сказати так: Бог дає нам...

– Що Бог дає?... – Життя, віру... «сьогодні».

Бог, що дає нам життя, «не може не давати нам необхідної для життя поживи, усіх «відповідних» благ, матеріальних і духовних». Приймаючи ці блага, ми інколи спрощено кажемо, що Бог дає нам життя матеріальне і життя моральне чи духовне. Адже, маючи можливість вибору та користуючись «свободою вибору», ми самі наповнюємо змістом наше життя, де переважають певні блага, зокрема матеріальні, які не завжди можуть бути нам на користь. Як тут принагідно не згадати слова апостола Павла із І послання до коринтян: «Усе дозволене, але не все корисне; усе дозволене, але не все будує» (1Кор.10,23).

Отже, життя – це існування у сьогоденні («сьогодні»), і, знову ж таки, не тільки як «спосіб існування білкових тіл». Для християн твердої віри життя – це Христос. «Ісус же їм: «Я – хліб життя. Хто приходить до мене, не голодуватиме, хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи» (Йо.6,35). Засвідчуючи ці слова Христа та підкреслюючи безсмертя людської душі, апостол Павло наголошує: «Живу вже не я, а живе Христос у мені. А що живу тепер у тілі, то живу вірою в Божого Сина, який полюбив мене й видав себе за мене» (Гал.2,20).

А чи запитуємо себе: а що Господь потребує натомість від нас?

Господь відповідає: «Як хочеш увійти в життя, додержуй заповідей» (Мт.19,17). «Істинно кажу вам: те, чого ви не зробили одному з моїх братів найменших – мені також ви того не зробили» (Мт.25,45).

Саме так, Господь потребує від людей також жертовності: жертовної любові, жертовних терпінь, і навіть життя: «... хто своє життя погубить задля мене, той його знайде» (Мт.10,39). Або ж: «Візьміть ярмо моє на себе й навчіться від мене» (Мт.11,29).

О, тут вже і лячно стає, і сумніви якісь появляються...

«Чого ви лякливі, маловіри?» (Мт.8,26) – каже Господь своїм учням під час великої бурі на морі. Як тут не порівняти наші життєві труднощі із цією бурею, що так панічно лякала учнів Христа? До речі, тіло не лякається. Ляклива душа. Вона, мов лань у передчутті небезпеки, дає сигнал до самозбереження. Саме вона потребує віри та захисту тіла.

«Господь же сказав: «Якби ви мали віру, як зерно гірчичне, сказали б цій шовковиці: Вирвися з корінням і посадися в морі, – і вона б послухала вас» (Лк.17,6). Звернімо увагу на порівняння – «віра, як зерно...» Із слів Ісуса бачимо, що віра – вимірна категорія, тобто її можна визначити у певних «корисних одиницях дії». Ось де наш КОД! На відміну від того, що пропонує світ, це не якась стала затаврована величина, а динамічна оцінка, що спасає наші душі. Особливо потрібна тверда віра в часи випробувань.

«Ісус ... сказав їм: «Істинно кажу вам, що коли матимете віру й не завагаєтесь ... й коли горі цій скажете: Двигнись і кинься в море! – воно станеться» (Мт.21,21). Так, це художній засіб мови. Бо немає потреби горі кидатися в море. Але, щоб подолати горе, дуже важливо утвердити у вірі!

Як бачимо, віра – це наше оздоровлення, як духовне, так і тілесне (пор. Мт.8,13; Мт.9,22; Мт.9,29); це «вузькі двері» до Царства Небесного (пор. Мт.7,13; Мт.8,11]. Віра – для всіх, навіть «недостойних підвладних чоловіків», які кажуть: «Зроби це, – і він робить» (Мт.8,8-9). І яка тверда віра була у капернаумського сотника, що самого Ісуса здивувала! Дивна віра – тверда віра.

Або ж, коли апостоли сказали Господеві: «Додай нам віри» (Лк.17,5), Ісус, після повчання, наголосив: «Отак і ви, як зробите все, що звелено вам, кажіть: Ми слуги непотрібні, виконали те, що повинні були зробити» (Лк.17,10).

Із зазначених висловів ми однозначно розуміємо, що питання віри голосяться Ісусом у контексті Божих заповідей як воля Отця, милосердя Сина, благодать Святого Духа. Отже, тверда віра – святий обов'язок кожного християнина.

То що таке віра? «Віра є запорукою того, чого сподіваємось, – доказ речей невидимих» – пише апостол Павло у посланні до євреїв. Оспівуючи разючі приклади зразкової віри у Старому Завіті, Апостол народів суттєво підкреслює, що, хоч вони «мали добре засвідчення вірою, не одержали обіцяного, бо Бог зберіг нам щось краще ... – ... Ісуса, засновника й завершителя віри» (Євр.11,11). «Тому і ми ... біжімо витривало до змагання, що призначене нам, вдивляючись пильно в Ісуса», щоб прийняти «непохитне царство» (Євр.11,12).

Інші тлумачення віри, які особливо полегшують нам відповідь на задане питання, зазначені у Катехизмі Католицької Церкви: «Віра означає насамперед особисте пригорнення до Бога; водночас і невіддільно вона є добровільним визнанням усієї Правди, яку Бог об'явив» (150). Віра в Бога – це «джерело нашого морального життя» (2087).

І знову перед нами постають два питання, що говорять про наявність віри у моральному житті, та сумніви, а то й невіру за аморального життя. Ще можуть запитати – чи невіруючий чоловік може вести моральний спосіб життя? І лиш тепер, вникнувши в суть проблеми, розуміємо, що на запитання «Як подолати великий розрив між вірою і життям в сучасному світі?» ми, з ласки Божої, можемо дати відповідь:

– якщо віра є, то, щоб подолати більший чи менший розрив між вірою і життям, потрібно утвердити у вірі, тобто очистити «джерело», впустити «світло» у своє серце; іти «до світла, щоб виявилися діла... сподіяні...в Бозі» (Йо.3,21);

– якщо ж немає віри, і «закам'яніле серце» – то й питання ніби немає. Однак, віри й тому немає, що «закам'яніло серце». А «камінне серце» – через брак свобідної волі та духовне лінивство.

Таким чином, у нашій темі визначаються дві паралелі: 1) невіра – мала віра – тверда віра; 2) гріховність – праведність – святість.

Якщо на початок вирішення цих проблем потрібна євангелізація: «А треба, щоб Євангелія була проповідувана спершу всім народам» (Мр.13,10), «покайтеся і вірте в Євангелію» (Мр.1,15); потрібно «відчинити двері Христові», то у подальшому шляху обов'язково потрібно утвердити у вірі, – як Божий наказ, – «Місіонерський наказ Господа ... зробити людей учасниками співпричастя» (кінцева мета місії Церкви) (ККЦ,850), як «нова заповідь», що в особливий спосіб пов'язана з усіма Божими заповідями, а понад усе з першою, «до чого зобов'язує «благодать та істина», яка здійснилася Христом Господом».

Надзвичайна важливість питання полягає ще й у тому, що «без віри неможливо подобатися Богу» (Євр.11,6), щоб спастися. «Та хто витримає до кінця, – той буде спасенний» (Мр.13,13).

Роздумуючи над цими словами, ми ще раз згадуємо притчу про сіяча (пор. Мр.4,3-20). Тому апостол Павло не тільки каже, але й повчально підкреслює: «Я боровся ... – віру зберіг» (2Тим.4,7).

Отже, для того, щоб мати віру, найперше потрібно «розкам'янити» своє серце, тобто своєю свободною волею прийняти Господа Бога і любити Його усім своїм єством – «всім серцем твоїм, усією душею твоєю, всією думкою твоєю й усією силою твоєю» (Мр.12,30).

Очевидно, що все не так просто, як здавалось би. Адже, колись, майже дві тисячі років тому, не могли розуміти багатьох слів Христових, зокрема притч, щоб спастися (пор. Мр.4,11-12), а тепер готового, «розжованого», а точніше «пророслого зерна» часто не сприймаємо, бо «марнота марнот» вельми дається взнаки.

Вирішенням цієї болючої проблеми є навернення через прикладання більших чи менших зусиль, тобто, за сучасною лексикою, потрібно отримати перемогу над самим собою. Звичайно, найкращим взірцем для нас є людська природа Ісуса, якщо ми не розуміємо досконалості Отця Небесного. Ісус – Учитель віри. Хоча б Його пильна молитва, коли «піт його став, мов краплі крові, що падали на землю» (Лк.22, 44). Ймовірно, саме через велику силу молитви, якою промовляв до Отця, наш Господь наперед бачив свій Хрест і муки – «цю чашу», яку перетерпів задля нашого спасіння.

Для «сильних світу цього» яскравим прикладом для вдосконалення є життя євангелиста Матея. Але тут йдеться не про перемогу Матея над собою як таку, а про її ціль. «Коли хтось хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той її погубить; а хто погубить свою душу мене ради та Євангелії, той її спасе» (Мр.8,34-35).

Що вже сьогодні дає нам утвердження у вірі:

– зціляє людину від роздвоєння особи (пор. ККЦ, 159);

– через віру дається нам Божа благодать, особливо любов (пор. ККЦ, 1889, 1996-1997);

– зміцнюються сімейні стосунки (пор. 1Кор.6,12-20);

– узгоджуються відносини Церкви й держави (пор.: ККЦ, 1888, 1916, 2244);

– зникають міжконфесійні суперечки (пор. Мт.23,8-12);

– настає мир у суспільстві (пор. Мр.9,50; Мт.10,12-13; ККЦ, 1909, 2820);

– утверджується Божий Народ (пор. Мт.10,32; ККЦ, 93, 782, 890).

Що потрібно для утвердження віри:

– бажання пізнання Бога;

– навчання;

– праця;

– молитва;

– долання спокус та інших труднощів;

– постійне вдосконалення;

– стремління до святості.

Бажання. Якщо бажання до пізнання Бога є, то йти до поставленої мети, якщо ж такого бажання немає – не чекати ж поки Господь «розкам'янить» серце. Пам'ятаймо, що віра в Бога – це дотримання Божих заповідей. «Тож зрозумійте, що тільки віруючі – правдиві сини Авраама» (Гал.3,7). «Всі бо ви, що у Христа хрестилися, у Христа одягнулися» (Гал.3,27). Знову ж, «духом ходіте, і діла пожадливостей не будете чинити» (Гал.5,16).

Навчання повинно бути професійне. Для цього, за бажанням та покликанням, є духовні семінарії, богословські університети, катехитичні школи, фахова література, а також всім доступна літургія Церкви (літургійна катехиза). Тепер практикується здобуття другої освіти, то чому б не здобути освіту «для Бога», якщо здобува-

ємо «для кесаря». Адже, «коли хтось думає собі, що він щось знає, той ще не знає, як треба знати» (1Кор.8,2).

Праця, знову ж, відповідно до бажання та покликання. І тут «широкий фронт» роботи. І допомога потребуючим, і праця для Церкви. Все одно ця праця повертається нам сторицею. Головне – перемагати лінощі, тобто духовне лінивство. «Як тіло без душі мертве, так само й віра без діл мертва» (Як.2,26).

Молитва – це також дар Божий. Потрібно тільки відчувати поривання Святого Духа, через якого «Бог, Живий і Правдивий, невтомно закликає кожну людину до таємничої зустрічі у молитві. У молитві цей крок любові вірного Бога завжди є першим, а крок людини – завжди відповідь» (ККЦ, 2567). Молитва – це також і рішучість, і тверда витривалість. Господь потребує наших молитов не тільки під час літургійної відправи чи у «куточку молитви», але й на лоні природи чи у громадських місцях (у почекальнях, транспорті), де подумки теж можна втілити нашу віру, пам'ятаючи, що «усна молитва є невід'ємною частиною християнського життя» (ККЦ, 2700).

Долання спокус та інших труднощів. Спокуса – думати «не про Боже, а про людське» (Мт.16, 23). Оскільки вони були, є і будуть, саме тому ми повинні утвердити у вірі, пам'ятаючи, що коли «ми з Богом» – ми вже не самі. Очевидно, вирішення даного питання тісно пов'язане із попередніми, адже: «Син Чоловічий ... віддасть кожному згідно з його ділами» (Мт.16,27).

Постійне вдосконалення через Святу Традицію, Святе Письмо, Учительське служіння Церкви. «Все Писання – натхненне Богом і корисне, щоб навчати, докоряти, направляти, виховувати у справедливості, щоб Божий чоловік був досконалий, до всякого доброго діла готовий» (2Тим.3,16-17).

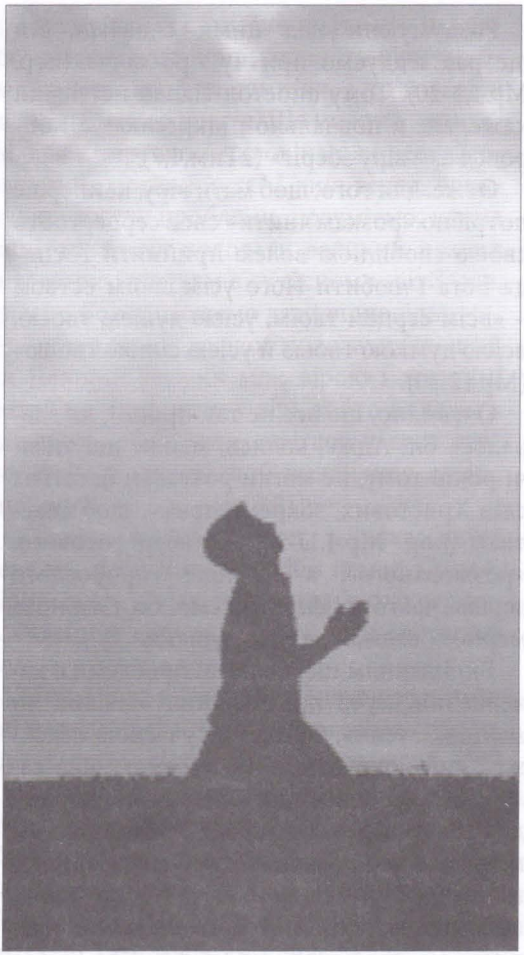

«Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий» (Мт.5,48). Тоді ж, якщо Ісус Христос знає про те, що ми можемо утвердити у вірі задля нашої досконалості, то хіба не повіримо Сину Божому?!

Стремління до святості. Християнин – не захоплення, християнин – місія. Якщо Господь говорить та настановляє – потрібно «уважно прислухатися до Його слів», а також «плекання дедалі глибшого розуміння Божої волі та упования на Його Провидіння». То як вже сьогодні нам не звернутись у довір'ї до Бога: «Господи, помилуй та подай утвердити у вірі». ■

ВИФЛЕЄМСЬКА НІЧ
(сценарій Різдвяного вертепу з часів підпілля УГКЦ)

Анна НАОРЛЕВИЧ
Катехитка в часи підпілля

ДІЯ 1

На поляні сидять купкою пастирі
Коляда «Темненькая нічка»

І пастир: Яка темна, страшна і сумна ніч, здається ніби ціла природа дожидається чогось надзвичайно великого.

ІІ пастир: І мені якось так сумно і страшно, розкажіть нам, діду, щось про того Царя, що нераз Ви нам про нього розповідали.

Старший пастир: Гай, гай, що то говорити, ще покійний дідусь мені оповідали, що народиться колись Цар Великий, а мешкати буде серед простих людей, а буде Він дуже добрий, бо буде Богом у людському тілі.

І пастир: Ох, коби скоріше народився той Цар. Я дав би Йому все, все своє, співав би Йому пісні і пішов би до Нього на службу, може б мене прийняв.

ІІ пастир: Що народиться, то певно, але чи ми діждемо тих щасливих часів?

Старший пастир: Ви, діти, ще можливо діждете тих щасливих часів, а мені – де там, де. От краще полягаймо, може хоча у сні побачимо ті щасливі часи.

Пастирі сплять, а старший пастир хвилину сидить в задумі і починає пісню:

Від дитинства в полонині
При отарі виріс я,
Наді мною небо синє,
А від неба жизнь моя.
Рад би орлом я взлетіти,
В ті простори аж до зір,
Там з хмарами ся пестити,
Погуляти серед гір.
Ходжу, тужу та й думаю,
Що робити буду я,
Лиш на небо споглядаю,
Там надія вся моя.

Падає світло, пастирі прокидаються.

І пастир: Чи то горить, чи то вже дніє, та ні, то таки горить. Гей, Миколо, вставай, вставай, дивись – горить все кругом нас.

ІІ пастир: Ох, нещастя, справді горить. Діду, діду, дивіться – горить все кругом нас, куди нам іти і що робити, нещасним?

Старший пастир: Не сплю я, діти, а коли ви поснули, я довго сидів і дивився, аж бачу: вогонь з неба на землю упав, вогонь великий. А потім чи то птиці співали, чи ангели – сам не знаю.

І Пастир: Дивіться, дивіться, хтось до нас наближається.

Зближаються ангели
Чути тихеньку коляду «Небо і земля»
Приходять ангели:

Старший Ангел: Не журіться, пастирі, не згоріли ваші стада. Звіщаю вам велику радість, що там ген, у Вифлеємі, в бідній стаєнці *(показує рукою)* народився вам Бог Правдивий, знайдете Його на сіні, як маленьке бідне Дитятко. Зоря Його честь голосить, в небі радіють ангели, а ви спішіть Йому поклін віддати.

(Ангели з колядою «Слава во вишніх Богу» відходять).

І пастир: Чи то сон, чи то з'ява, чи що таке, зрозуміти я того ніяк не можу. Бог народився в стаєнці, а до нас ангели приходили. Як дивно і гарно!

Старший пастир: Тіштеся, діти, небо відкрилося нам, небо промовило до нас. Народився нам Той, кого очікували наші діди і прадіди, про кого писали пророки.

ІІ пастир: Але як нам іти витати такого Великого Пана, коли ми такі убогі? Що Йому подаруємо, коли самі нічого не маємо?

Старший пастир: Не журіться, діти, візьмемо з собою, хто що зможе, і піснею привітаємо Дитятко Боже.

ДІЯ 2

Ірод сидить на троні.

Ірод: Чого сьогодні всюди тихо, чого затихла вся земля, чогось неначе дожидає, і сам в страху неначе я. Я цар тюрем, кайдан землі, чого ж боятися мені?

Воїн: Царю Іроде, три царі зі Сходу шукають новонародженого Царя.

Ірод: Що ти говориш?... Царі зі Сходу... Новонародженого Царя... Приведи тих царів до мене.

Приходять царі.

Ірод: Звідки ви приїхали і чого шукаєте в моїй державі – помочі моєї, чи ласки?

І Цар: О, так царю, помочі твоєї просимо, бо ми з далеких сторін приїхали до твоєї держави і хочемо, щоб ти показав нам, де народився Той, що про славу, силу і велич Його писали пророки?

Ірод: Не чув я про такого, і не знаю, хто може бути сильнішим від мене. Мою силу знає цілий світ. Я найсильніший.

ІІ Цар: О ні, царю, цей Цар тільки-що народився, а пророцтва про Його славу вже давно ширяться.

Ірод: Цікаво, а що про Нього пишуть ваші пророки?

ІІ Цар: Народиться Він з Чистої Діви, а коли народиться – появиться надзвичайна зоря, яка звістить про Його прихід. І відчинить Він небо многим, бо буде правдивим Богом.

ІІІ Цар: І от зорю Його ми побачили на Сході, і за її світлом ми ішли, а вона вела нас цілий час і привела до твоєї держави. Ми думали, що ти знаєш місце, де народився Великий Цар.

Ірод *(до Воїна)*: А ти про те не чув нічого?

Воїн: Чув я дещо від людей, але краще тобі скаже вчений книжник в законі.

Ірод: Приведи його до мене, подивимось, що про нього пишуть ваші пророки.

Книжник: Слава і честь тобі, великий царю Іроде, на твоє бажання являюся перед твоїм троном. Якої прислуги ти від мене жадаєш?

Ірод: Ти учитель закону, скажи, що написано у ваших книгах про народження Нового Царя?

Книжник: Великий царю, в законі нашому написано ось таке: Новий Цар Месія народиться у Вифлеємі Юдейському, бо ось що сказано у писаннях пророка: І Ти, Вифлееме, земле Юди, нічим не гірша є між князями Юдиними, бо з тебе вийде вождь, що буде панувати над моїм народом Ізраїлевим.

Кланяється і виходить.

Ірод: У Вифлеємі народився, тішуся разом з вами, ідіть і поклоніться Йому. А як будете вертати, вступіть до мене, щоби я пішов поклонитися Новому Цареві.

Царі кланяються і виходять.

Ірод, *залишається сам, хвилину думає, а потім сам до себе*: Що то за диво, чи жартує собі хтось з мене, чи що таке? Якісь там собі царі приїхали до моєї держави і сміють питати, де народився Цар, який буде більший і сильніший від мене. О, не допущу, щоби хто-небудь був тут царем наді мною! Я буду царювати і мені будуть кланятися всі народи! Я тут цар, я тут Бог! ха-ха-ха!

Встає з трону, ходить по кімнаті.

Ірод: Знаю, що маю зробити. Брате чорте, поможи мені. Гей, брате чорте, допоможи мені здобути велику славу і порадь, що маю зробити з тим Великим Царем.

Чорт *(стає перед Іродом)*: Порадити-то тобі пораджу, але мусиш мені записати свою душу.

Ірод *(переляканий)*: Душу, душу, а буду я славний на цілий світ?!

Чорт: Будеш, будеш.

Ірод: А буду я найсильніший на цілий світ?

Чорт: Будеш, будеш.

Ірод: А буду я найбагатший на цілий світ?

Чорт *(сміється)*: Будеш, будеш. (*Показує рукою*) Бачиш, всі земські багатства тобі віддам.

Ірод: Тоді… Тоді… Нехай буде!

Чорт: Пішли військо, нехай шукає того Царя і повбиває усіх хлоп'ят, а між ними напевно буде Новий Цар.

Ірод: Всіх хлоп'ят, всіх хлоп'ят!

Ірод хоче ще щось сказати, але чорта вже немає. Сідає на троні, дзвонить, приходить воїн.

Ірод: Нехай по всій моїй державі повбивають новонароджених хлоп'ят аж до двох років життя, і останнього мого сина нехай не пощадять.

Воїн кланяється і відходить.

Ангел: Царю Іроде, не проливай крові невинних дітей, не губи своєї душі.

Ірод *(сидить на троні і сміється)*: Нехай ідуть, нехай шукають ті царі, поки вони прийдуть, Його вже між живими не буде. Я тут цар, я тут Бог! Ха-ха-ха!

Ангел: Царю Іроде, не роби цього, твоя душа до Бога належить.

Ірод *(хапається рукою за серце)*: Ох, як я боюся, страшно, страшно мені! Друже, ти обіцяв мені свою поміч, поможи мені тепер.

Чорт: Помогти-то я тобі поможу. Давно вже чекаю на твою душу. Вона тепер до мене належить.

Смерть стає здалека перед Іродом.

Смерть: Пролив ти кров тисячі невинних дітей, жалобу приніс матерям. О, знай, не мине тебе заслужена кара. Злетить ще сьогодні корона з твоєї голови.

Ірод *(коли побачив смерть, однією рукою тримається за серце, а в другій руці держить булаву, грізно)*: Іди звідси (*і махає булавою на смерть*). Геть, геть з моєї палати!

Смерть відходить три кроки назад. Ірод встає з трону і хоче йти за нею.

Смерть: О ні, не з таких я, щоби кого-небудь боятися *(підходить до Ірода)*.

Ірод *(подається назад, складає руки з булавою як до молитви, благально)*: Даруй, даруй мені життя, хоч рік, хоч день, хоч би годину *(клякає на коліна)*. Ох гину, гину… (*схиляє голову*).

Смерть махає косою понад головою Ірода. Ірод падає на землю як неживий, корона злітає з його голови. Смерть відходить. Вбігає чорт.

Чорт: О, на кінець-то ти попав у мої руки. Велика радість буде в пеклі тої ночі *(бере корону на вила і виходить)*. Понесу нехай тішаться в пеклі. Ха-ха-ха.

Коляда «Не плач, Рахиле».

ДІЯ 3

Марія клячить над маленьким Дитятком, за нею стоять ангели, старший Ангел посередині, а малі Ангели по боках.

Марія співає коляду «Спи, Ісусе, спи», після закінчення приходить святий Йосиф, поважно, поволі скидає в кутку тлумачок з плечей, нахиляється над Дитятком.

Йосиф: Вітаю Тебе, Маріє, і Тебе, маленький Ісусе, і приношу вам вістку. Стрічав я в місті людей, які розпитують про Месію, який мав би народитися у Вифлеємі, але вигляд у них ворожий і якийсь непривітний.

Марія: Нерозумні звірята, кінь і віл, пізнали Пана свого, а розумні людські серця проганяють Тебе, Ісусе. Ти мусиш у тій шопці терпіти холод, а колюче сіно коле Твоє Тіло. Ти для людей покинув небесні палати і ангельські хори, а вони для Тебе не мають теплої хати.

Йосиф: Не журися, Маріє. Коли Бог послав свого Сина на землю між людьми жити, напевно й надалі подбає про Нього, і колись, коли мине вже багато років, місця ті, де тепер Ісус перебуває, великими будуть у людських очах.

Марія: І справді, великими вони будуть.
Чути коляду «В Вифлеємі новина».
Йосиф: Чи чуєш, Маріє, далеко десь чути голоси якби якоїсь дитинної пісні.
Марія: Це, Йосифе, так пастирі співають, котрі при отарі ночують.
(*Пісню чути щораз голосніше*)
Йосиф: Бачиш, Маріє, вони до нас ідуть.
Приходять пастирі.
Ст. Пастир: Ми убогі пастирі, пасли вівці уночі, а північ вже була, як на небі ясна зоря нам засвітила, а потім ангел прийшов до нас з неба, казав, що Ісуса витати нам треба. І ми радо повставали, забрали з собою, що хто може і прийшли привітати Дитятко Боже.
Марія: О, вітайте, вітайте Новонарожене Дитятко.
1 Пастир: Маленький Ісусе, на сіні сповитий, що холодом і невдячністю так много людей Тебе нині стрічає, прийми від нас наші щирі, хоч дуже убогі дари, а Ти, Маріє, Мати Божа, дозволь нам пісню заспівати
Марія: О співайте, співайте сьогодні пісні веселі.
Пастирі співають: «Ісусе милий, ми не багаті»
2 Пастир: Як мило і весело нам тут було, та час нам в дорогу.
Марія: Дякую вам, маленькі бідні пастушки, що перші прийшли Ісуса витати, що пісні співали веселі. Нехай той вечір надовго у пам'яті вам буде.
Коляда. Пастирі стають справа за Пресвятою Родиною.
Йосиф: Бачиш, Маріє, подбав Бог про нас, і в ті далекі Вифлеємські поля післав нам убогих пастирів, щоби справити приємність Ісусові, а нас розвеселити. Вони перші Ісусові поклін свій віддали.
Марія: О так, Йосифе, не хотіли багаті пустити нас до своєї хати, а прийшли убогі пастирі і перші поклін свій Ісусові віддали.
Йосиф: Напевно, Маріє, Бог Отець щедро нагородить тих, що сьогодні прийшли поклін віддати Його Синові, але чи бачиш, ідуть знову до нас якісь люди, а видно, що чужинці.
Чути коляду «Тріє царі».
Марія: Це, Йосифе, ідуть царі з далекого Сходу.
Приходять царі, стають здалека, а пізніше підходять ближче.
1 Цар: Чув я про народження Божої Дитини, і зараз вибрався з далекої країни, і золоту корону привіз із собою в дари, щоб у всьому світі признали тебе усі земські царі.
2 Цар: А я пахуче миро складаю Тобі, Ісусе, на офіру, щоби Царство Твоє у всьому світі було сильніше від запаху дорогого мира.
3 Цар: А я складаю Тобі в жертві кадило, щоби Царство Твоє, Ісусе, ширилося у всьому світі, як запах дорого кадила.
Йосиф: Дякую вам, вельможі світа, що покинули свої багатства і серед трудів та невигод шукали Ісуса, щоби справити Йому приємність.
Марія: Дякую Вам усім, хто прийшов до нашої убогої стаєнки вітати Ісуса. Він сьогодні з вдячністю приймає ваші вітання і щедро благословить вас.
Йосиф: До своїх прийшов, свої Його не прийняли. Підемо шукати пристановища серед людей, яких віра і звичаї нам незнані.
Царі стають за Пресвятою Родиною. Відтак підходять до них Книжник, Ірод, Смерть, Воїн, Чорт. Усі разом колядують.

Учасники, які брали участь у вертепі, з великою радістю згадують ті часи і дуже вдячні пані Анні Наорлевич за її невтомну працю.

Всім артистам, які у підпіллі в різні роки приймали участь у цьому вертепі, велике-велике спасибі! Нехай новонароджене Дитятко Ісус кріпить Вас добрим здоров'ям, додасть сил, наснаги на всіх стежках Вашого життя!!! ■

СВЯТИЙ МИКОЛАЮ, НА ВКРАЇНУ ЗАВІТАЙ

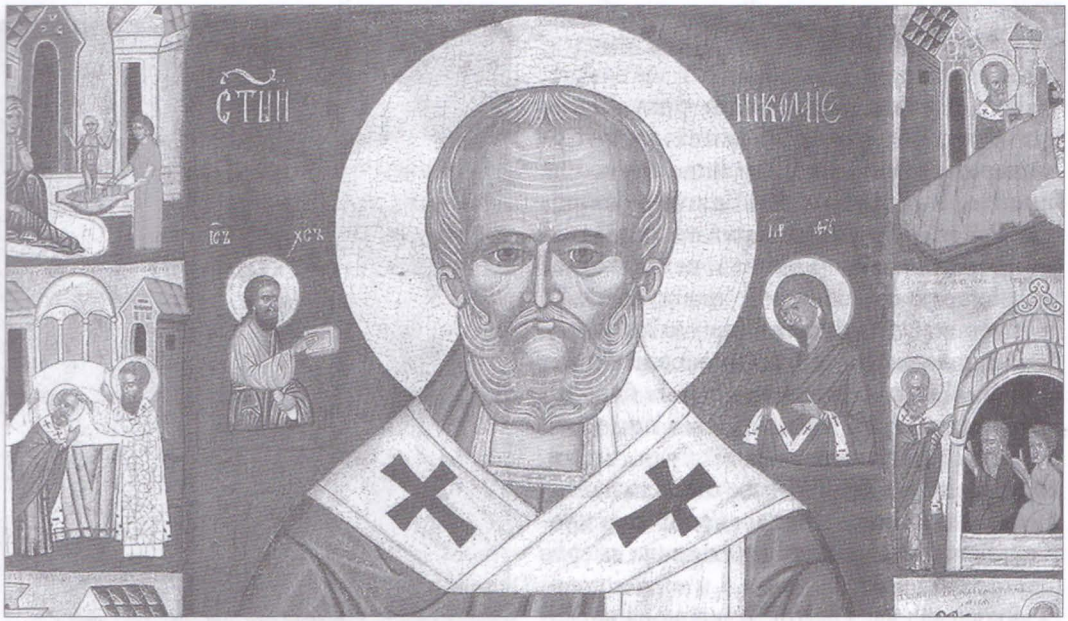

Любов ДІВЧУР

Святий Отче Миколаю,
Небесний наш друже,
Завітай на Україну,
Просим Тебе дуже.

Проси наше керівництво
Збільшити зарплату,
Щоб не встидно копійчину
Було нести в хату.

Щоб змогли собі дозволить
Хоч шматочок м'яса,
Бо на мінімальну, Отче,
Ми впадемо з часом.

Дай здоров'я усім людям
Рідної Вкраїни,
Поможи нам Христа нести,
Підійми з руїни.

Витри сльози нашим дітям,
Святий Миколаю,
Дай нам злидні перемогти,
Просим тя, благаєм.

Щоб в обіймах батька й неньки
Просинались діти,
Бо розкидала їх доля
По усьому світі.

Щоб зібралась вся родина
На Різдвяні свята,
Поклади нам у торбинку
Любові багато.

За добро твоє і ласку
Будем величати
Тебе, Святий Миколаю,
Від хати до хати.

НЕСПОКІЙНЕ СЕРЦЕ МАТЕРІ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

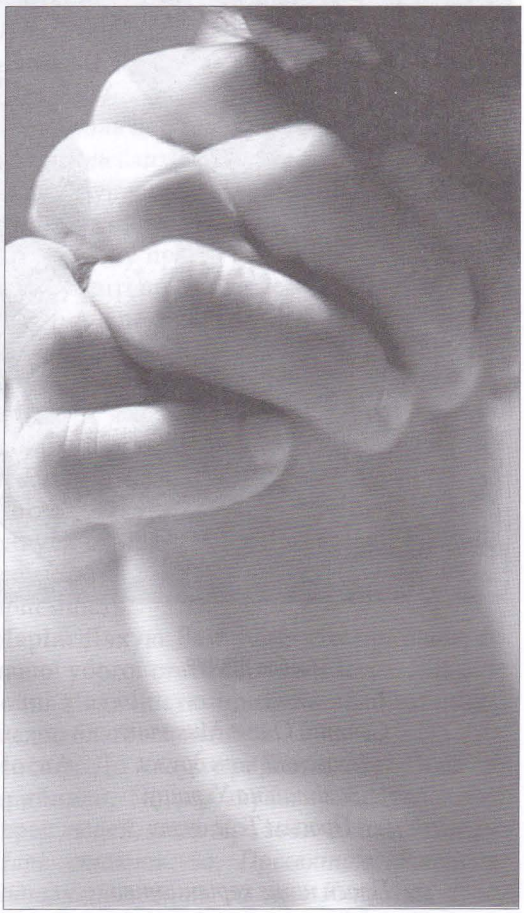

Вже під час дня Нового року Марія відчувала болі у тілі. Почались знову гіркі переживання. Їй здавалось, що все це пройде, а хвороба є наслідком недоброякісної їжі. Про це говорив також її рідний брат, який проживав недалеко від неї зі своєю сім'єю і часто навідувався до з того часу, як чоловік Марії загинув від нещасного випадку, будучи на заробітках у Росії. Дехто говорив, що там не було ніякого нещасного випадку, а він помер від побиття напасників. Різні були чутки, але для Марії від цього не ставало легше. Вона залишилась молодою вдовою з двома донечками і важко переживала смерть свого чоловіка.

Якось під час Святої Вечері вона висловилась перед дітьми зі смутком:

– Хоч би ви закінчили навчання…

Це їх здивувало, що навіть старша дочка Дарія, яка навчалась у педагогічному коледжі, запитала:

– Мамо, що це означає?

– Хочу, щоб ви здобули освіту. Сьогодні нелегко дається життя, особливо тим, хто не має ніякої освіти. Тож молю Бога за вас, – після деякої мовчанки відповіла мати, приховуючи свою недугу від дітей.

– Мамо, годі сумувати, як-не-як, сьогодні Святвечір, щось заколядуймо.

Колядували всі троє, батька згадували, а тут ще до хати прийшли колядники з церковного хору, то й Дарина пішла з ними колядувати. А вже наступного дня зранку всі йшли до церкви на Різдвяні богослужіння.

Після свят Марія пішла до лікарні, щоб перевірити стан свого здоров'я, як це їй радила знайома лікарка. Тільки на третій день лікар їй сказав:

– Стан вашого здоров'я критичний, але не безнадійний. Ви повинні перенести операцію, відтак пройти лікування новими методами і сучасними препаратами з опроміненням. Тільки не переживайте, з часом про недугу забудете, основне – не втрачайте надії. Віра в Бога, віра у майбутнє – це і для лікарів стимул успішного лікування, – роз'яснював спокійним урівноваженим голосом лікар.

Марія ловила кожне його слово. Вона зрозуміла – у неї рак. Це було, як грім

серед ясного неба. Цього вона не сподівалась і, приголомшена, залилась сльозами.

– Я ще не прожила навіть половини життя. За що мене, Боже, караєш? За які гріхи? В чому моя провина? – говорила вона у відчаї, плачучи.

У цей час в кабінеті лікар писав щось у своїй книзі, а потім виписав для хворої направлення на операцію, попросив Марію сісти поруч з ним, і почав її заспокоювати:

– Я змушений вам сказати всю правду, без процесу лікування вам не обійтися. Я розумію ваше переживання, але Бог добрий і милосердний. Він вас не опустить, надійтесь! Ось вам направлення на операцію. Не переживайте, весь процес лікування я візьму на себе.

Марія вийшла на коридор і вже на виході зустріла свого пароха, отця Павла. Він також мав якісь проблеми із здоров'ям і прийшов у поліклініку. Засмучена через свій діагноз, жінка все розповіла отцю. Священик, вислухавши свою парафіянку, відразу почав заспокоювати її, запропонувавши прийняти Оливопомазання у церкві.

– Але для цього посповідаєтесь і приймете святе Причастя під час Служби Божої, а потім вже підете на операцію. Будемо молитись, нема ради.

Вдома діти також з тривогою сприйняли цю гірку, прикру новину. Засмутилася Дарина, а молодша Яна стала плакати. Тепер вже мати, як могла, заспокоювала їх, хоч у лікарні і сама, дізнавшись, що аналізи негативні, тяжко плакала. Ця звістка зворушила її родину. На другий день приїхав її старший брат Василь, що проживав в іншому місті.

– Не питай мене, чому я приїхав, залишивши роботу, дім, – говорив він, – знаю добре твої переживання, тому хочу тебе підтримати на дусі. А прийшов до тебе як завжди, з відомою радісною вісткою, що Бог з нами. Хочу разом стати на твоїй стежині, як колись у дитинстві ми були з тобою на ній разом. Не всі стежки у нас були веселими. Кожний з нас часто падає на своїй стежці чи дорозі, але треба підніматись, щоб іти далі. Таке життя наше. Іншого життя Бог нам не дав.

Марія, вислухавши свого брата, подякувала йому за підтримку відповідаючи:

– Все це я розумію. Всі мені гарно говорять, але пережити все це… Залишається тільки надіятись на Бога. Мені так хочеться допомогти дітям, щоб їх поставити на ноги, за них найбільше переживаю. Тепер в житті все дуже складно…

Міська онкологічна лікарня завжди заповнена хворими та їх друзями і родичами, які приходять сюди, щоб підтримати, поспівчувати, а навіть бути поруч зі своїми близькими, родичами, які несуть тяжкий хрест недуги. На операції, які проходять тут щоденно, не очікують довго, зате процедури після операції тягнуться навіть місяцями, бо деколи життя хворих відлічується кожним днем. Жити чи не жити вирішують не лікарі, бо вони роблять те, що в їхніх силах, а все залежить від нашого Життєдавця, Господа Бога. На все, як кажуть, воля Божа.

Марія йшла на операцію в повній свідомості, що потрібно взяти свій хрест і йти за Ісусом, наслідуючи Його своїм терпінням. Про це говорив їй отець Павло після святої Сповіді. Бо ніколи людина не буває так близько з Христом духовно, як тоді, коли терпить тяжкі болі, коли лягає на стіл, очікуючи, як скальпель хірурга дотикається до її тіла і буде його ранити й вирізувати непотрібну пухлину для того, щоб продовжити життя.

Зате, аж тепер діти зрозуміли велику ціну своєї матері, страждання і терпін-

ня якої є настільки близькими, що вони сприймають болі матері, як свій біль. А щоб його вгамувати, вони моляться до Бога. Саме молитва їхніх сердець об'єднає їх. Тут, мабуть, криється могутня сила молитви, помножена на терпіння найближчих осіб. А для матері – це її добрі діти. Тому терпіння найбільше приближують до Бога. Бо ніхто перед Богом не сильніший, чи кращий, чи розумніший. Для нікого не є приниженням клякнути перед Богом і молитися разом з тими, які терплять важкий хрест недуги.

Операція з видалення пухлини для Марії пройшла успішно, але лікарі не могли дати гарантії на повне видужання. Наступного дня вона почала приходити до нормального стану, але відчула страшні болі. До неї зайшов лікар і запитав:

– Як почуваєтеся?

Марія крізь біль свого тіла промовила:

– Найперше, коли я прокинулась, мене поздоровили мої терпіння і болі. Дякую Богові і вам за ваші труди і добре ваше серце. Надіюся…

Лікар взявши її за руку, злегка потиснув і майже пошепки промовив:

– Моліться, все, що судилося вам, витримаєте…

Після лікаря до неї зайшли її діти, Дарина і Яна. Вони привітались як звичайно, поцілунком, але не знали, що сказати і мовчки обтирали сльози. Надворі був сонячний день. Мати спокійно дивилась на своїх дочок, а потім запитала:

– Ви були в церкві?

І коли Дарина дала головою знак, що так, мати знову запитала:

– А Службу Божу замовили?

– Так. Отець Павло сказав, що про вас пам'ятає і кожний день молиться за ваше оздоровлення, – відповіла Дарія.

– І ви моліться, щоб Господь був милосердним до мене, бо дуже болить мене.

Через деякий час Марія вийшла з лікарні і, перебуваючи вдома, навіть, ходила по хаті, і до сусідів навідувалась, хоч болі не покидали її.

Для Дарини почались випускні екзамени і для неї настали нові проблеми, бо хотіла якнайкраще закінчити коледж. Найкращим випускникам пообіцяли, що вже з нового навчального року їх приймуть, як вчителів, навчати дітей у молодших класах. А коли вона здала останній екзамен, то таки прибігла додому й, обнявши свою маму, з радості сказала:

– Мамо, я не тільки добре здала екзамен, але мене ще приймають у четверту школу вчителькою.

– Доню, не радій дуже з цього, бо великі випробування і труднощі, як і всіх твої подруг, чекають на тебе. Всі ми знаряддя Боже. Проси в Бога, щоб твоя праця, до якої Він тебе посилає, була корисною як для тебе, так і для тих, кого будеш навчати. Про одне прошу тебе: не лякайся життя, хоч би навіть тобі було дуже важко. Якщо будеш з Богом, то одного прекрасного ранку воно тобі усміхнеться. Іди тією дорогою, яку ти собі вибрала, і не дивись, яка погода, звідки вітер дує, а йди з усмішкою до дітей і до всіх людей.

День за днем минає дуже швидко. Марія час від часу їздила на обстеження в онкодиспансер. Стан її здоров'я мінявся, як осіння погода. Ставало то краще, то знову відновлювались болі. З часом діти привикли до хвороби матері. Минали дні за днями. Дарія працювала в школі вчителькою і готувалась до вступу в педагогічний університет на заочний відділ. Проминуло більше як рік з того часу. Одного дня зранку до Марії зайшла одна молода жіночка. Привітавшись, вона почала розмову про своє подружнє життя:

– Ми з чоловіком прожили разом вісім років. У нас є діти. Та нажаль, мій чоловік

зв'язався з дівчиною, набагато молодшою від нього. Й у нас тепер немає життя. Він весь час мені погрожує, навіть руки простягає. Так, що в нашій сім'ї твориться щось жахливе. Ви повинні зрозуміти мене, як жінку і матір. Все тепер залежатиме від вас.

– Я не розумію вас, жіночко, про що йде мова? При чому тут я? – розпитувала Марія.

– Мій чоловік, як не дивно зустрічається з вашою дочкою. А вона навіть не соромиться, розбиває нашу сім'ю. Ось де лихо. Тож звертаюся до вас, як до матері вашої дитини. Зрозумійте мене добре, бо я також маю дітей, і допоможіть мені, а найбільше своїй дочці.

Марія уважно слухала цю жінку, але їй не вірилось, що таке могло статись, що до горя цієї жінки причетна її дочка Дарія. В її голові щось перевернулось і затьмарилось, вона не могла відповісти і захистити добре ім'я своєї дитини, але все-таки сказала:

– Я цьому не можу повірити. Вона в мене завжди була порядною дівчиною, про це вам можуть всі наші сусіди сказати, і її подруги.

– Я також не вірила, коли мені про це говорили, але переконалась, що це так, і я маю докази. Вибачайте, що вас потривожила, – відповідала тривожно молода жіночка, виходячи з хати.

Після такої зустрічі Марія відчула біль у грудях, щось почало колоти її в боці, біля серця. Вона зрозуміла, що в неї піднявся тиск. Почала молитись на вервиці, випила ліки, але неспокій не залишав її. Вона навіть не поснідала, лягла в ліжко і просила Бога, щоб нічого не сталось з нею. Коли після обіду поприходили її дівчата з навчання і роботи, то зрозуміли, що з мамою щось недобре твориться.

– Що з вами, мамо? – запитала Яна, коли Дарії не було в кімнаті.

Марія махнула рукою, бажаючи щось сказати, але, трохи промовчавши, пошепки сказала:

– Я захворіла знову, – і тут почала витирати сльози, але нічого більше їй не говорила.

Лише наступного дня Марія мала довгу розмову із своєю дочкою Дарією. Вона у всьому призналась: як з Олегом під час однієї поїздки познайомилась у поїзді, не знаючи, що він жонатий. Були зустрічі, і одного разу він признався, що одружений, але пояснював їй, що для цього є розлучення.

– Не роби цього, доню! Це не вихід з положення. Це буде найбільша помилка у твоєму житті. Ти робиш нещасливою себе, Олега, його дружину і дітей його. Це тяжкий гріх перед Богом. Я, як це почула, подумала, що не видержу. Дякувати Богові, серце моє не розірвалось, а тепер відчуваю, що знову повертається до мене давня недуга. Адже ж лікарі запевняли і наказували мені, щоб я зберігала спокій. Дитино, дуже прошу тебе, відкинь це все, піди до церкви, висповідайся, перепроси Бога і не залазь у чужу душу.

Дарина, як ніколи, розплакалась. Вона обійняла маму за шию і просила, схлипуючи:

– Пробачте мені, мамо! Я не хотіла завдати вам такого болю. Більше в мене цього не буде. Я виправлю свою помилку.

І вона тут же розплакалась, як мала дитина, що аж мати почала її заспокоювати.

Минали дні. Марії ставало важче і важче підніматися з постелі, а болі відчувала, як вдень, так і вночі, все більше і більше. Не раз очікувала дня, надіючись на полегшення. А коли прийшов день, вижидала, щоб хтось зайшов до неї, відвідав. Та, на жаль, навіть діти залишали її: праця, навчання і повсякденні турботи, а для мами так мало часу залишали. Брат також тільки

деколи навідувався до сестри, бо весь час був занятий своїми справами. День минає, і знову вечір, а там довга ніченька, наповнена болями, стражданнями і новим очікуванням нового дня на щось краще.

Медицина від хворої Марії також залишилась осторонь. Лікарі розводили руками, не знаючи, як їй допомогти, виписували обезболюючі уколи і різні препарати, які не покращували здоров'я, а лише на деякий час знімали болі. Марія часто просила Дарію, щоб вона привела священика, бо дуже хотіла сповідатись. Тільки сповідь і святе Причастя були для неї найкращим духовним ліком. Старший віком священик отець Павло не тільки сповідав і причащав, але деколи намащував святою Олією її слабке тіло, даючи розраду своєю розмовою, і навіть разом з нею молився, кажучи:

– Я завжди всім розповідаю, що терпіння є Божою таємницею і що це воля Божа, з якою ми повинні змиритись. Ми ще не вспіли зрозуміти цей світ, не нажившись у ньому, а Бог вже кличе нас. Нас може оживити тільки Дух Божий, якого ми отримуємо через Ісуса у святих Тайнах. Коли Дух Божий, тобто Святий Дух, і дух людський є одним диханням, це означає, що ми з Богом у повній єдності. І коли ми передаємо свій дух у руки Божі, тоді ми віддаємо йому все своє єдине багатство своїх почуттів і самого себе. Він, як наш Творець, приготовляє нам вічну оселю, яку створив нам вже від сотворення світу. І все це з великої любові до нас, бо ми ж його діти.

Після такої розмови отець духовний підкріпив свою хвору парафіянку на дусі, але не забрав болю й терпіння, яке надалі для неї залишились одиноким небажаним приятелем. Особливо були великі терпіння в останні дні життя. Весь час стогнала і кликала на поміч Ісуса Христа і Матір Божу.

Помирала Марія на руках своєї дочки Дарії, з молитвою на устах, вдивляючись у глибину кімнати. На похорон Марії зійшлось багато людей. Отець виголосив на її честь прощальну промову, а її дочкам побажав наслідувати побожність своєї матері. Тому заохочував їх до молитви і щоб ніколи не опускали храму Божого.

Не минуло ще навіть місяця з часу похорону Марії, як Дарія підійшла до отця Павла у захристію і запитала:

– Прошу отця, чи я можу поговорити з вами?

– А що саме? – запитав отець.

– Ви недавно, отче, хоронили мою маму, але чомусь вона мені часто сниться і це мене непокоїть. Це я, її дочка.

– Коли померлі сняться, чи навіть появляються у сні – це добре. Богові потрібно подякувати за такий сон і щиро помолитись за душу покійного, навіть потрібно зайти до церкви і, по можливості, посповідатись, прийняти святе Причастя і жертвувати його за померлу дорогу нам особу. А ще краще замовити за неї Службу Божу. Це велика допомога померлим душам. Померлі душі можуть нам щось нагадувати, якщо ми забуваємо чи занедбуємо якісь важливі справи.

– Все це так, але моя мама у сні мені з'являється незвичайним способом. Вона довго дивиться на мене, так, що потім цілий день я не знаходжу собі місця, як на роботі, так і дома.

– Я не можу цього зрозуміти. Твоя мама щиро сповідалась, отримала повний відпуст, дуже багато молилась, а найбільше покірно терпіла. Мені здається, що вона у вічності щаслива. Можливо, ви давно сповідались, або щось таке, цього я не можу пояснити, – відповідав отець дівчині.

– Це правда, що я давно сповідалась, бо…

– Що таке? Яка причина цього?

– Причина в тому, що я зустрічаюсь із жонатим чоловіком. Він старший від мене на десять років, і мені не дає спокою, і часто жаліється, що нещасливий у своїй сім'ї. Про це навіть моя мама знала, бо дружина його одного разу на мене жалілась їй, і я мамі давала слово, що не буду більше зустрічатися з ним. Але як побачу його знову, починається все спочатку, і немає в мене якоїсь сили, щоб протидіяти цьому, – щиро признались Дарія, витираючи на щоці сльози, які одна за одною капали на підлогу.

– Тепер все зрозуміло. Пам'ятай, що хоч твоя мати померла, але вона й далі залишається твоєю матір'ю. Можливо, її душа, як ніколи, тепер переживає за твою майбутню долю і за твою вічність, і тому тебе перестерігає. Вона знає, який гріх тебе чекає, тому не дає тобі спокою. Це з великої любові до тебе вона тобі з'являється у сні, і ти подякуй Богові і їй, що в тебе була і є така добра мама. Вже завтра, а навіть сьогодні висповідайся і перепроси Господа Бога за свої помилки і забудь про все, що було, і починай жити по-новому. Я переконаний, що ти будеш щасливою у своєму житті, так говорить мені моє серце.

– Але я його кохаю, як тут мені бути? – запитала знову від щирого серця Дарія.

– Я, як священик, люблю вас – всіх парафіян. За любов тільки потрібно дякувати Богові, бо вона веде до раю. А коли любов веде до пекла, то це не любов, це від диявола, який хоче всіх пожерти, як той лев рикаючий. Любити ніхто не забороняє. Молися за нього і допоможи йому своєю щирою молитвою, щоб уникнути гріха, як йому, так і тобі, адже ж у нього є дружина і діти. Тоді ця любов буде Богові мила, і перед людьми не буде тобі соромно. Украденим щастям занапастиш лише свою душу і душі тих, у кого крадеш це щастя. Сьогодні диявол, як ніколи, знайшов у людських серцях слабинку, тому так часто він зводить багатьох людей. Тому скажи твердо і рішуче: «Геть від мене, сатано, я хочу тільки Богові служити».

Дарія з великою увагою слухала кожне слово свого пароха. І ще цього дня сповідалась і причащалась. Додому йшла щасливою з твердим переконанням, що потрібно змінити своє життя. Цього вимагало не тільки життя, але й совість, що є очима для душі.

Минуло більше як рік. Була, як кажуть, золота осінь. До церкви йшла весільна процесія, в якій приймали участь майже всі вчителі школи, бо одружувались їхні співробітники Михайло і Дарія. Шлюб уділяв отець Павло. Після вінчання від щирого серця молодим бажав щасливої долі, здоров'я на многії літа, кажучи:

– Від сьогоднішнього дня ви йдете в парі разом, не оглядайтесь назад, направо, наліво, і йдіть вперед, за світлом, яким є Ісус Христос. І будете щасливі у своїй долі. Бо тільки Христос є дорогою, правдою і життям...

Через деякий час до отця Павла завітали сестри Дарія і Яна. Привітавшись, Дарія подякувала отцеві за підтримку під час кризи в її житті, кажучи:

– Я завжди, отче, згадую ваші добрі повчальні слова напімнення. Це допомогло мені зрозуміти мою помилку і з Божою допомогою направити моє життя, можна сказати, склалося добре, як на роботі так і дома, ще й до того навчаюся. Відчуваю серцем, що й мати задоволена мною. Я навіть бажаю побачити її у сні, але чомусь не сниться мені, та я постійно молюся за неї, бо відчуваю її постійну допомогу і навіть опіку над нами. З Михайлом живемо добре, очікуємо дитинку, що може бути краще? Просимо вас відправити Службу Божу також і за щасливу долю для Яни, бо ж на кого надіятись, як не на Господа Бога? ■

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Слава Ісусу Христу!

■ Дорога редакціє журналу «Місіонар». Хочу описати коротко одну історію, яка сталася 15 років тому. Важко захворіла наша мама, не могла ходити. Куди ми тільки не зверталися, все даремно: лікарі лише розводили руками.

Одного разу по телевізору ми побачили виступ о. Василя Вороновського і, не гаючи часу, звернулися до нього за допомогою. Отець Вороновський після Служби Божої прийняв мене, вислухав і дав коротеньку пораду – масаж святим єлеєм і свяченою водою, та молитва. Порада отця Вороновського нам допомогла. Наша мама ходить. Сталося чудо, у яке я твердо повірила.

Бо і зі мною теж була біда, в нозі з'явилася «шпора», я не могла ходити і працювати. Зробивши масаж декілька разів і щиро молившись, я забула про «шпору», нога більше не болить.

Хочу подякувати Господу Богу за молитви о. Василя Вороновського про заступництво для всіх, хто його просить.

Катерина,
Львів-Мадрид

Слава Ісусу Христу!

■ Дорога редакціє журналу «Місіонар»!

Хочу через цього листа подякувати св. Юді-Тадею, блаж. Миколаю Чарнецькому, о. Піо, блаженній Йосафаті, до яких я молилася і молюся за заступництво для однієї жінки-іспанки Марії. Вона захворіла на рак і вже вважала, що настав кінець її життя.

Ми разом дуже молилися, і до хворої Марії прийшла сильніша надія на одужання і віра в Боже чудо. За молитвами до цих святих вона одужала, пухлина повністю зникла.

Зараз сім'я Марії більше почала вірити в Бога, молитися, і я дуже дякую Богові за їх навернення і здоров'я.

З повагою
Катерина, Львів-Мадрид

Шановна редакціє журналу «Місіонар»!

■ Пише до Вас одна з парафіянок василіянської церкви святого Андрія у Львові. Як і все інше проминає, з Божої волі проминуло спекотне літо, настала осінь. Кожна пора року має свою неповторну красу. Часом, через свої життєві турботи ми не зауважуємо тієї краси, яка нас оточує. Недарма у Святому Письмі пишеться – Царство Небесне поміж вами. Треба відкрити не тільки очі, а й душу, наповнену ласкою, добротою і любов'ю, щоб оцінити оту земну красу, земний рай.

При такій прекрасній порі року проминув місяць жовтень. Проминув непомітно і скоро. Можливо так швидко через те, що місяць жовтень проходив у спільній молитві на вервиці. Наш покійний о. Антотній Масюк любив часто нагадувати нам про силу вервиці святої, особливо: «киньте в піч 2-3 деревинки – буде малий вогонь; киньте багато – буде жар». Отак і спільна вервиця має велику силу.

Пречиста Діва Марія в своєму посланні з Меджугор'я просить нас молитися на вервиці. Її слова: «Молитва на вервиці може творити дива як у світі, так і у Вашому житті; вервиця особливо дорога мені. Моліться, моліться, моліться».

В нашій церкві всі священики з особливою любов'ю завжди після закінчення Служби Божої відмовляли вервицю. Особливо хочу відзначити останній день місяця. В цей день на завершення спільної вервиці мав відправу отець Володимир Кусий,

ЧСВВ. Хотіла б відзначити, як молитовно і з яким старанням, з якою насолодою, душевною красою, при чудовому співочому голосі було завершення спільної молитви! А які змістовні і душевні були розважання після кожного таїнства!? Дехто з парафіян сприймав це зі сльозами на очах.

Особливо слід відзначити виконання о. Володимиром Суплікації. Це, воістину, дар Божий. Таке почути – здається сам Господь присутній в храмі і зсилає на всіх блаженство, Божу благодать.

Від щирого серця бажаємо о. Володимиру щедрих ласк від Господа Бога, жити довгі-довгі роки і своїм прекрасним голосом співати не тільки тут, на землі, але й на небесах також. Тож нехай Господь для всіх нас сипле ласк без ліку від нині і до віку.

Катерина Горак
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

■ Шановний колектив редакції журналу «Місіонар». Хочу подякувати Матері Божій Неустанної Помочі, святому Юді-Тадею і всім святим українського народу за вислухані молитви, що я поступила у Львівський національний університет.

Гординська Ольга,
с. Кліцко, Городоцький р-н, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, всім святим, а особливо святому Юді-Тадею за вислухані молитви та отримані ласки.

У мене були проблеми зі здоров'ям, і я відмовляла дев'ятницю до святого Юди-Тадея і вилікувалась від ендометріозу. Також допоміг мені із вступом моєї дочки до коледжу на державну форму навчання.

Зараз у мене є знову проблеми зі здоров'ям, але я вірю, що Господь Бог, Ісус Христос, Мати Божа, св. Юда-Тадей і всі святі, мій Ангел-Хоронитель мене не покинуть і я видужаю.

З повагою
Марія, м. Самбір, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса, Непорочному Серцю Марії, св. Юді-Тадею, св. Антонію і всім святим за отримані Ласки Божі, вступ внучки Олі до університету і за допомогу у щоденному житті.

Катерина,
с. Переспа, Сокальський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Через Ваш часопис хочу висловити подяку за чудо, за дар зцілення Господу Богу, Матері Божій, а особливо святому апостолу Юді-Тадею за вислухану молитву. Святий Юда-Тадей ще жодного разу не залишив мене у біді і завжди вимолює у Бога ласки у безнадійних обставинах, навіть тоді, коли це стосується тварин. Звертайтесь з проханням про допомогу до Юди-Тадея і Він обов'язково допоможе. «Стукайте і Вам відчинять».

З великою вдячністю святому апостолу
Ірина,
с. Містки, Пустомитівський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря»!

■ Я хочу подякувати через журнал Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, св. Антонію, о. Володимиру. Через їхні молитви я отримала ласки, які просила.

Моліться щиро з вірою і надією, й у Вас теж станеться чудо завдяки Богу та святим угодникам.

Нехай Бог простить мене, що із запізненням виконую свою обіцянку.

Ганна,
м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл.

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

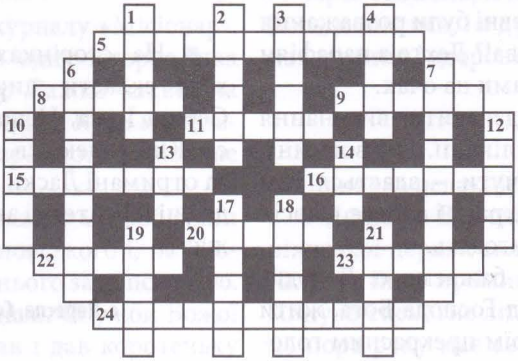

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Блаженний Микола …, котрого Митрополит Андрей Шептицький рукоположив на священика у 1925 році. 8. «Вона ввійшла у храм – а він зоріє: в Її руках невинність і …. З'єдналися в одне святе биття Господнє Серце і душа Марії» (з вірша «Грудень» отця Василя Мендруня, ЧСВВ). 9. Держава в Азії на узбережжі Середземного моря. 11. Ім'я матері Святого Миколая. 15. Хто, скажіть, з людей не знає Чудотворця Миколая? Він дарунки носить в торбі, бо у нього серце добре. … – людина Божа. Будьмо й ми на нього схожі (з вірша «Святий Миколай» отця Василя Мендруня, ЧСВВ). 16. Гріх – це темрява для ока дуже довга і лиха. Лиш Марія одинока появилась без гріха. Свято третє довірочно об'явила Діва-Мати, щоб … Непорочне стала Церква прославляти (з вірша о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 20. Хто там по дорозі йде до Вифлеєму? Що се за невіста пречудна при нему? То Марія Діва, … коло Неї, йдуть шукати місця у рідні своєї (коляда «Хто там по дорозі»). 22. А …, ставши здалека, не смів і очей звести до неба, тільки бив себе в груди, кажучи: Боже, змилуйся надо мною грішним! (Святе Письмо). 23. Словесне найменування, позначення кого-, чого-небудь. 24. Єгипетське місто, де народилася свята Катерина.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Троне наш вишній, цвіте розкішний світу спасіння, світу наше моління: Чиста Діво, … Тобі! (З пісні «Славний день нині»). 2. Святий мученик, страчений у Малій Азії, пам'ять про нього святкуємо 1 грудня. 3. Оглянувся Йосиф, … вся ясна, Ангели співають, звізда світить красна (коляда «Хто там по дорозі»). 4. Книга о. Жералдо Пірес де Совза, ЧНІ «… майбутнього», переклад з португальської мови отця Василя Зінька, ЧСВВ та с. Димитрії Фіялки, СНДМ. 6. Композитор і диригент, автор пісень «В Єрусалимському храмі», «Радіє нині Єрусалим». 7. Яке ж воно зрадливе, те …! (Пророк Авакум). 10. Задум, бажання зробити що-небудь. 12. Торжество, влаштоване з якої-небудь нагоди. 13. «Молитися – це відпочивати у тихій, мирній, лагідній присутності Бога» – автор слів … Ваньє. 14. Синонім до слова талант. 17. Предмет, на якому було замучено святу Катерину. 18. В Єрусалимському храмі новина: Богу на службу прийшла …, невинна, чиста, як та лелія, Пренепорочна Діва Марія. 19. «Як серед них не згадати Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького? Мій достойний попередник Папа Пій XII сказав, що його благородне життя було перерване «не настільки глибоким віком, як стражданнями його душі як Пастиря, що зазнав ударів разом із своїм стадом» – Папа Іван … II. Слово на летовищі «Чайка» на «Ангел Господній», Київ, 24 червня 2001 року. 21. Ось стареньке тато й мама йдуть з дитиною до храму, щоб Творцеві поклонитись, а … – щоб лишитись. Перед Богом всі ми слуги. Введення – це свято друге (з вірша о. Василя Мендруня, ЧСВВ).

Відповіді на кросворд «ЛІТЕРА Л», опублікований у числі за листопад 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5.Лектор. 6.Ластик. 9.Лодій. 11.Лиман. 12.Латаття. 15.Лорнет. 16.Латинь. 19.Ленто. 20.Легат. 23.Лепкий. 25.Ліхтар. 29.Любомир. 31.Літій. 32.Луків. 33.Леонід. 34.Лоджія.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Легіт. 2.Лоцман. 3.Лакота. 4.Лисик. 7.Лондон. 8.Латунь. 10.Лаос. 13.Леонтович. 14.Лаврентія. 17.Лем. 18.Лан. 21.Лекція. 22.Лаврін. 24.Ліон. 26.Люблін. 27.Листок. 28.Лідер. 30.Лукія.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

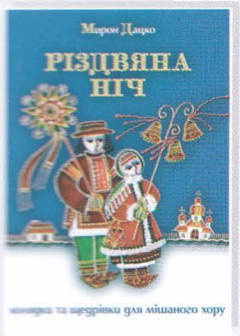

Мирон Дацко

РІЗДВЯНА НІЧ

Колядки та щедрівки для мішаного хору

У збірці представлено нові хорові твори різдвяної тематики Львівського композитора Мирона Дацка для мішаного хору. Деякі з них вже відомі, проте більшість друкується вперше.

Видання призначене для широкого кола шанувальників української хорової музики.

ISMN 979-0-707517-12-3, 28 с.,
205 х 290 мм., м'яка обкл.

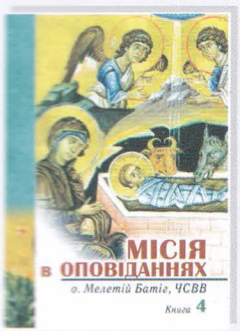

о. Мелетій Батіг ЧСВВ

МІСІЯ В ОПОВІДАННЯХ. Книга 4

У своїй четвертій книзі, як і в попередніх, о. Мелетій продовжує свою місію, розкриваючи правдиві події з життя звичайних людей, які живуть поряд. Автор на основі життєвих епізодів, зустрічей з парафіянами зворушливо описує непрості ситуації, в яких знаходяться люди, і на основі заповідей Божих вказує шляхи подолання різних перешкод, шляхи виходу, із, здається безвихідного становища. Кожний читач зможе почерпнути щось корисне, повчальне для себе, навіть розраду і пораду, та застановитися над своїм життям.

ISBN 978-966-658-273-0, 416 с.,
170 х 240 мм., м'яка обкл.

Мирон ДАЦКО

ПІСНЮ СЛАВИ ЗАСПІВАЙМО

Духовні твори для мішаного хору на слова о. Василя Богдана Мендруня ЧСВВ

Цією збіркою ми продовжуємо серію видань обробок духовних творів для мішаного твору. Окрім відомих мелодій в книзі опрацьовані зразки пісень які нещодавно з'явилися в практиці церковного співу.

У творах оновлено поетичний текст та впорядковано і збагачено гармонічну мову.

Видання призначене для широкого кола любителів хорового співу.

ISMN 979-0-707517-11-6, 56 с.,
205 х 290 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКА КОЛЯДА

Коляда, як бачимо у нашій рідній українській традиції, це не лише Різдвяна пісня на прославу Божого Сина, який прийшов на землю, «щоб спасти люд свій весь». Українська коляда – це весь Різдвяний час – від Свят-вечора до Стрітення Господнього, включно зі всіма народними традиціями, які практикують справжні українці-християни під час всіх свят, що припадають на цей період, а саме Різдво Христове, Святого Василія (Старий Новий рік), Богоявлення тощо. Колядки, щедрівки, різдвяні й новорічні віншівки – все це багата незабутня традиція нашого краю, який всім серцем вітає прихід Божого Сина – надію всього людства, надію України. Разом з Марією, святим Йосифом, пастушками й мудрецями, за промінням ясної зорі, з дарунком Української коляди спішім зустріти Новонароджене Дитя.